د خیال څپې
Download from:aghalibrary.com
ویناوال: خالد بارگامی
چاپ نېټه: 1384ل/ 2005م

Download from:aghalibrary.com

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from:aghalibrary.com

د کتاب ځانګړنې:

||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: د خيال څپې.

ويناوال :: خالد بارگامی.

چاپ زيار :: سيد عبدالله پاچا.

چاپ شمېر :: 1000 ټوکه.

چاپ نېټه :: 1384ل/ 2005م.

کمپوزګر :: حاجي محمد "عمرخېل."

چاپ او کمپيوټر ځای د دانش خپرندويې ټولنې تخنيکي څانګه

قصه خوانۍ بازار، پېښور Tel/ Fax: 2564513

E-mail: danish2k2000@yahoo.com

اهـــــداء

په پراخه روسیه پاس د الوتكې نه نظر كړم

د وطن په نیت به كږه راپه سر كړم

ورته وبه وایم ورك شه پردی ملكه

زه مې خوږ افغانستان ته نن سفر كړم

خپل جګرې ځپلي او ځوربدلي هېواد ګران افغانستان او ټولو هغو بې وطنه مساپرو ته، چې وطن ته د تلو هیله د زړه په وینه په خپلو زړونو كې ژوندۍ ساتي.

خالد خیال څپه كښ بارګامي

مننه

د ټول افغان ويب پاڼې د درنو او قدرمنو ليکوالانو او خوږ ژبو شاعرانو د تسليت او غم شريکۍ له پيغامونو څخه د زړه له کومي مننه کوم او کور ودانی ورته وايم او د ژوند په هر ډګر کې ورته د لوی خدای(ج) له دربار څخه د برياليتوبونو هيله کوم.

او همدارنګه د ښاغلو هر يو عباد الرحمان ښاد "بارګامي"، محمد شعيب کروړ "بارګامي" او ذبيح الله الماس "بارګامي" څخه هم د زړه له تله مننه، چې د کتاب په چاپولو کې يې زما سره هر اړخيزه مرسته او ملاتړ کړی دی.

په پښتنه مينه او درنښت

ز. هيله- ب

1- 3- 2005

زما خبرې، زما نظر

په هېواد کې څه دپاسه شل کلن ناورين داسې کانې وکړې، چې هر افغان يې د ژوند په ورشو کې د خوار در په ديکې حالاتو سره مخامخ کړ.

د ژوند د ناهيليو په دغه پړاو کې افغانانو د وحشت په پوله د ډېر تريخ ژوند ګوټونه تر ستوني تېر کړل، نړيوالو د افغانانو په اّهونو او سترېي ژوند خپله خواشيني او غمرازي وښودله، وخت د وحشت په ملتيا هرې افغانې کورنۍ ته ډېر کړيدلی او ځورېدلی ژوند ور په برخه کړ.

د ژوند ددغې تيارې او کړې وړې لارې په اوږدو کې د هېواد ډېرې وتلې هستۍ د وخت د حالاتو لوګی شوې او د تاريخ ددې تور پړاو له اغېز څخه هېڅوك خوندي نه دي پاتې شوي.

خالد بارګامی يو د هغو رژېدلو غوټيو څخه دی، چې د کونړ د هسکو غرونو په لمن کې نړۍ ته سترګې غړولې او د يوې ډېرې روڼ اندې او شاعرې کورنۍ په غېږ کې د هېواد سره په لېونۍ مينه خپلې ټولې سترې ستومانه شېبې او د پردېسو ماښامونو په لوګو کې خپل ګودر، خپله دېره او خپله جونګړه له ياده نه ده اېستلې او وايي:

پــــردېسۍ کې لېونی وطن پسې شوم

د وطن خلکو نظر مې په ګرېوان کړۍ

خالد بارګامي د يوې شاعرې کورنۍ زوکړې خو و، ولې د هغه استعداد او پوهه يو بل هغه جوهر دی، چې دده د شخصيت او ذهني ځواکمنتيا دپاره په زړه پورې چاپېريال برابر کړی و.

دا شعر دده د ذهني تراوش غوره بېلګه ګڼلی شو:

د ژوند په کــــــــــــمه فاصله کې مې ډېر څه وليدل

زما د زړه کيسې عــــــــــــــــالم ته د کولو نــــــه دي

د خـــاطر کلی مې وران شوی په کې هېڅ هم نشته

د فــــــــکر ورانې کنډوالې د جــــــــــــــوړولو نه دي

کله چې ويل کېږي شعر يوه اهنګينه عاطفي غوټه ده، چې د ژبې، خيال او فکر انځور يکې په پام کې نيول کېږي؛ نو ويلی شو دغه څلور واړه توکي د شعر د جوړښت په اډانه کې په کار وړل کېږي.

خالد هم په خود اګاه او ناخود اګاه ډول دغه څلور واړه توکي د خپلو شعرونو په جوړښت کې په پام کې نیولي دي، چې دا دده د لوړ خدای ورکړي استعداد ښه استازیتوب کوي د مفهوم او موخې په لحاظ لاندېنی شعر د هغه د لوړ استعداد ښودنه کوي:

هـــــــــلته د ژوندون هیله نڅا کوي

هـــــلته انسانان ژوند په رښتیا کوي

چـــېرته چې د سولې مرغۍ والوځي

هـــــــــلته مینه خوند بیا د لیلا کوي

شعر وخت، ځای او مړینه نه لري په دې مانا، چې هر چېرته وويل شي د خلکو خوښ شي، په هره زمانه کې او د هرې تیپې او خېل په ذهنونو کې د یوې اندېښنې لامل وګرځي پورتنی شعر هم همداسې شعر دی، چې د هر چا دپاره او د هر وخت دپاره ویل شوی دی تر څو، چې دا نړۍ ودانه وي، دا به ژوندی او د خلکو په خولو کې به زمزمه کېږي.

د خالد په دې شعري غونډ کې یوه بله وتلې ځانګړتیا داده، چې د ابتذال له وړانګو یې ځان لرې ساتلی دی، چې دا هم د یوه ښه شعر ځانګړتیا ده، هغه (خالد) شعر په شعار کې نه دی نغښتی او د فورمالیزم په بې خونده لاره نه دی روان شوی، چې دده شعري قریحې یوه غوره بېلګه یې ګڼلی شو.

خالد بارګامي خپل شعر د قافیې او ردیف په لنډ او تنګ چاپېریال پورې نه دی تړلی د هغه شعر، چې سړی لولي؛ نو دا ورته جوتېږي، چې دا شعر، د شعر د ښېبې په راتګ سره د الفاظو په باران کې ویل شوی دی، چې لوړه موخه او عالي مفهوم لري.

هغه، چې د شعر په ښېبه کې دا لاندېنی شعر ویلی د هغه د ارمان او هیلې ښه انځور وړاندې کوي:

د روســــــیې په سره خاوره کې ایسار یم

غــــــــــــــــواړم ووینم پیتاوی د خپل لمر

د کونړ د سیند اوبو نه یو ګوټ راکړئ

خــــــــــــــراب کړی مې مسکو اوبو ځیګر

دا یو داسې انځور دی، چې د هر افغان د هیلې او ارمان پورې ډېره لګوي او ښه شعر همداسې ځانګړتیا لري، چې د هر چا په ذهن کې کښېني او د احساس او درك بړاس ترې پورته شي.

خالد بارګامی د خپل عمر په ډېر تنکي پړاو کې د پردېسۍ د داسې کاروان په لاره روان شو، چې موخه یې څرګنده نه وه او یوازې د ژوندي پاتې کېدو په موخه د تیارو په ګړنګونو یې په ډېر ځیرکتیا قدم پورته کاوه؛ نو ځکه هغه د ماشومتوب بې پروا کلیوالي ژوند ته د اروپا په رڼاګانو او ښکلا غوره والی ورکوي؛ لکه، چې وایي:

د وطن سپېره مـــــــــــخونه خواږه لګي

د یورپ ښکلي مخونه دي قدغن شي

په پام کې نیولی او د بحر او ریتم د ورته توکو په لیکه یې د شعر ناوې سینګار کړې ده؛ لکه، چې وایي:

عـــــــــشقه لېونی دې کړمه زه هجران کې وسومه

وصل ته مې زړه وي خو په دې ارمان کې وسومه

د هیښتیا وړ خبره خو داده، چې د هغه د ډېر کم عمر سره سره هغه د شعر د هنر په لاره داسې پاخه ګامونه پورته کړي دي، چې ټول مفاهیم او ترکیبونه د شعر په قالب کې هم د بنې او مضمون له نظره غوره او پر ځای دي. دا شعر د هغه د لوړ خیال او فکر ښه انځور دی:

لوپټه له مــــــــــخې لرې کړه شېرینې

راته وخــــــــانده په مینې مینې مینې

د پښتو د دېوال سیوري ته به کښېنو

سره وبه کړو خـــــبرې سپینې سپینې

خالد په رښتیا سره راتلونکي ته هیله مند و هغه د خپل کنډر کنډر او وران هېواد جوړولو ته سخت مینه وال و؛ نو ځکه یې وایي:

خـــــــــالده ما خو داسې اورېدلي دا رښتیا ده

چې هري تورې شپې پسې راتلونکی دی سهار

ما غوښتل، چې زه هم یو شعر د هغه په ژوند ورډالۍ کړم؛ خو دا چې زما او د هغه په ژوند کتنه ونه شوه؛ نو زړه مې نه غواړي، چې په مړینې هغه ته شعر ووایم.

خالد ځوان و؛ خو د هغه احساس او درك د ځوانۍ په سرشاره او بې پروا پړاو کې د هېواد د حالاتو څخه بې خبري نه ښودله هغه د پردېسۍ څپېړې وهلی و؛ خو د ناهیلیو په توپان کې خپل هوډ او اراده ځواکمنه ساتلې؛ لکه، چې وايي:

چـــې رايادې خـــــــاطرې د خپل وطن شي

د يورپ جـــــامې مې ځان پورې کفن شي

بـــې وطنه پادشــــــــــــاهي هم مزه نه کړي

کـــــــه په تخت د زاړه روم يا د لندن شي

ماته د خالد د سوچ او ذهن ځواك هغه وخت څرګند شو، چې وروسته د 18 کلونو څخه مې د هغه سره دده د مړينې نه يوه مياشت مخکې په کابل کې وليدل، ماته يې د تېر ژوند د ناخوالو داستان، چې وايه؛ نو که له يوې خوا د هغه ددغه تريخ داستان په ويلو سره خواشينی شوم؛ نو له بلې خوا د هغه هوډ، ارادې او هغه احساس، چې يې درلود، دېته وهڅولم، چې که خير وي د علي ګل پيوند او حضرت ګل بارګامي د کورنۍ نيالګی به د خپلو مشرانو ځای نيسي، زما سره يې ويدويي مرکه وکړه او ويې ويل، چې دا به زه په مسکو کې افغان فرهنګيانو ته وړم او هغو ته به يې ښايم، چې د بلې کتنې په هيله مو هغه ليدنه پای ته ورسوله؛ خو دريغه، چې همدا زما او د خالد وروستۍ کتنه وه او بلې ناستې ته مو وار برابر نه شو.

په پای کې به دومره ووايم، چې د خالد دا شعري غونډه که څه هم لوړ شعري ارزښت لري؛ خو ددې شك نشته، چې نيمګړتيا ونه لري، ولې د خالد د شعر خواږه دومره زيات دي، چې نيمګړتيا په ځان کې ورکوي.

اروا دې ښاده وي او ياد دې تل زموږ په سينو کې پاتې وي.

داد محمد رسا

د خیال ځپې زما په نظر

د خیال ځپې د ځوانیمرګ شاعر خالد خیال ځپه کښ بارګامي د شعرونو ټولګه ده. شاعر، ادیب او د پوره پوهې خاوند خدای(ج) بخښلی خالد خیال ځپه کښ، چې په لیدلو یې د هر چا په زړه کې ځای نیوه د عمر په لحاظ کم؛ خو د پوهې او لیاقت کمی یې نه و. د هغه په تندي کې به د اخلاص او محبت سپینې لیکې همېشه له ورایه ځلېدې په خپل وطن د مینتوب کیسې یې د شعر په ژبه له تنکۍ ځوانۍ څخه پیل او د مرګ تر ورځې هېرې نه کړې. ځوانیمرګ خیال ځپه کښ د کنړ د دنګو غرونو په لمن کې په یوه روڼ آنده ادبي کورنۍ کې نړۍ ته سترګې نړولې وې د کایناتو خالق وربانديې دا لورېینه کړې وه، چې په تنکي عمر کې د شعر او ادب په میدان کې د ډېرو وتلو ادیبانو او شاعرانو په کتار کې ودرېږي؛ خو د فاني نړۍ بې وخته خزان په بې صبرۍ سره دغه ښکلې غوټۍ ورژوله.

انا لله و انا الیه راجعون.

روح دې ښاد او ادبي ژوند دې یې د جنت په نعمتونو کې وي.

ښــکلو کډه وکړه نازولو سترګې پټې کړې

بې وخته خزانه تا د ګلو سترګې پټې کړې

د خالد بارګامي د ذهني قوت او ژواك د هغه د پوهې او استعداد په برخه کې، چې هر څومره لیکل وشي په څو پاڼو کې بیا هم په پوره توګه ځای نه شي.

لازمه ګڼم، چې د هغه د شاعرانه انداز، د هغه د پښتو سره د لېونۍ مینې جذبات او احساسات، چې په خپل ژوند یې وروسته پاتو ته د شعر په ژبه ډالۍ کړي دي تاسو ګرانو او محترمو د ادب مینه والو ورونو او خوېندو ته د ځوانیمرګ سره د مینې په دود وړاندې کړم او په هغه برخه کې څه ناڅه نظر څرګند کړم، چې د هغه د خپل در په دره وران ویجاړ او کنډر کنډر وطن سره د مینې او محبت اظهار او ترجماني کوي.

خالد خیال د یورپ د رڼاګانو په ښارونو کې د خپل وطن د خړو خاورو جوړ کورونه او کوڅې، چې ده په کې خاپوړې کړې وې هېرې نه کړې او د خپل زړه خوږمن او درمند آواز یې د شعر په ژبه د خپل وطن سره د مینې جذبات ښکاره کوي؛ لکه، چې وایي:

چې یادې خـــــــــــــاطرې د خپل وطن شي

د یورپ جامې مې ځان پورې کـــــــفن شي

بې وطنه بادشاهي هم مـــــــــــــــزه نه کړي

کــه په تخت د زاړه روم یا د لـــــــندن شي

د پورتني شعر نه څرګندېږي، چې د وطن مینې په رښتیا د یورپ ښکلاګانې او رڼاګانې د هغه په سترګو کې ورکې؛ خو د خپل وطن یادونه یې د سترګو پناه شول هغه د خپل پښتون قوم سره د پښتو او پښتونولۍ په نوم خپله مینه تل پخپله سینه کې ګرمه ساتله هغه د خپلې ژبې خپل کلچر او پښتني رواياتو څخه ډېر لرې د پردو په وطن کې ډېر کلونه تېر کړل؛ خو پښتو یې هېره نه کړه؛ بلکې تل یې هڅه کوله، چې د نورو په زړونو کې هم پښتو ژوندۍ وساتي هغه د پښتون قوم د سرښندنې او وياړنې د شهامت او شجاعت په اړه ډېر معلومات درلودل، چې کله د خیال څپې پاڅې په پاڼې وګورو نو جوته به شي، چې د هغه د خپلې خوږې ژبې پښتو سره څومره مینه وه او دا مینه یوازې لفظي نه وه؛ بلکې هغه په عمل کې هم دا ثابته کړې وه هغه د خپل لنډ عمر په موده کې د پښتو دپاره ډېر څه وکړل، هغه پښتو ویله، پښتو یې ستایله او پښتو یې کوله؛ لکه، چې وايي:

تر اوســــــــــه لېره لار شته د منزل تر رسېدو

لا شــــــونډې لرې لرې دي د یار تر ښکلېدو

که نه مــې کړلې خپله ای زما پښتنې مینې

د ژونــــــد په لار به څنګه ږدم قدم د لوړېدو

زما په نظر د خیال په څپو کې دومره خواږه پراته دي څومره خواږه، چې د خیال څپه کښې په ژوند کې د هغه په وجود کې وو. هغه خپل ټول خواږه په دغه کتاب کې پرېښي دي زما د څو ماتو ګوډو تورو په لیکلو به د کتاب او لیکوال د ستاینې پوره حق اداء نه شي؛ خو دومره به ووایم، چې دغه شعري ټولګه د پښتو ادب په بڼ کې یوه بله ګلدسته ده، چې تر ډېره عمره به د خپل ارزښت په اساس د پښتو ادب په چوپړ کې د لیکوال یادونه؛ لکه د سپرلي د سحر غوړې څنې ګل تر او تازه وي. وياړم د ادب مین په دغه ادبي خدمت.

په ډېره مینه او درنښت

محمد حنیف سالارزی

ســتا غمونه په هر شان مې ژړوي

پــه سپرلي کې دا خزان مې ژړوي

په ډېر افسوس سره، چې د خيال ځپه کښ صاحب د ژوند غوټۍ مخکې د خزان د راتلو نه په سپرلي کې ورژېدلې، دده مړينه يوه لويه ضايعه ده؛ ځکه، چې خيال ځپه کښ د پښتو او پښتنو سره مينه او په دې لار کې د پښتنو دپاره ډېرې زياتې هلې ځلې کولې ان تر دې، چې د پښتنو ځوانانو ادبي ټولنې په نامه يې په يو ټغر باندې ځوانان راټول کړي وو.

د خدای بخښلي خالد د شعرونو ټولګه، چې چاپ شوې ده؛ نو په دې کې دده ځينې شعرونه نيمګړي دي، چې د ټولو محترمو د قلم خاوندانو څخه هيله کوم، چې د خپلې وسې سره سم د نومړو بيتونو څخه ګټه واخلي.

د خيال صاحب په باره کې د نورو خبرو نه تېرېږم او خپل شعر، چې هغه ته مې ډالۍ کړی وړاندې کوم.

خـــــالد ته

خدای دې په برخه کړه جنت خالده

په ژوند دې ډېر تېر کړ زحمت خالده

ځای دې پيدا و د هر چا په زړه کې

دوستي وه ستا په صداقت خالده

ستا ملګرتوب و خوېندو ورونو سره

د مور دې ډېر کړی خدمت خالده

پردي وطن کې پردېسي ژوندون کې

تا پاچاهي ګڼل ذلت خالده

ترخه حالات او کړاوونه د ژوند

تا به زغمل په ډېر همت خالده

هيله په دې هيله اوس ژوند تېروي

چې لا دې نوم کاندي اوچت خالده

"صميمي" خور دې کړي دعا درته تل

رب درله ښه کړه آخرت خالده

19- 11- 2004

دکتورس ماه جان "صميمي"

د شاعر پېژندنه

پرې ياد د خالد تېر شي په زړه څړيکې چې راځي

ځيگر نه وينې څاځي په خوله کوکې چې راځي

سپېره نصيبه وايه راته څرنگه يې هېر کړم

خالد مې په مخ هره اوښکه ليکې چې راځي

په پښتو او پښتنو مين خالد بارگامی د ښاغلي حضرت گل بارگامي زوی او د حاجي محمد گل خان لمسی په 1354لمريز کال د ثور د مياشتې په 24مه نېټه د کونړ ولايت د سرکانو ولسوالۍ د پشد کلي په بارگام کې په يوه روښانفکره کورنۍ کې زېږېدلی دی. خالد په ډېر وړوکوالي کې د زده کړې سره مينه پيدا کړه په پينځه کلنۍ کې ښوونځي ته لاړ خپلې لومړنۍ زده کړې يې د کابل ولايت د بي بي نېکبختې په منځني ښوونځي کې تر درېيم ټولگي، د ننگرهار ولايت په تجربوي ښوونځي کې تر اووم ټولگي او د درونټې د امرخېلو په منځني ښوونځي کې تر اتم ټولگي په ډېره مينه تر سره کړې د اتم ټولگي نه يې د کارگري او امادگي په نوم نوي پرانستل شوي درسي پروگرام ته ازموينه ورکړه، چې په ډېرو ښو نومرو بريالی شو او دوه کاله يې په دغه پوهنځي کې په ډېره مينه زده کړه وکړه.

وروسته يې په ننگرهار ولايت کې د کانکور ازموينه تر سره کړه، چې د خپلې خوښې سره سم د ننگرهار د طب پوهنځي ته بريالی شو. د طب په پوهنځي کې د څلور کاله زده کړو نه وروسته، چې په ډېرو ښو نومرو يې تر سره کولې او د راتلونکي ژوند د جوړېدو او خپلو خلکو او وطن ته د چوپړ ارمان او هيله يې درلوده د ظالم قسمت له لاسه او زمونږ په گران هېواد افغانستان کې قدرت ته د رسېدو او چوکۍ په سر جنگونو له امله د نورو ډېرو ځوانانو په څېر د گران افغانستان پرېښودو ته اړ شو په 1371لمريز کال کې د خپلې ټولې کورنۍ سره د روسيې فدراسيون خاورې ته مساپر شو. څه دپاسه يوولس کاله يې په دغه ملك کې د مساپرۍ ژوند څرنگه تېر کړ دده د شعر د لاندې بيت نه يې پته لرېږي:

د دوزخ ســـاړه تاوده ورته اســــــان شي

چې بندي د روسيې خاوره کې افغان شي

خالد د ښوونځي د شپږم ټولگي نه په شعر ويلو پيل کړی و که څه هم هغه به ويل، چې: زه خو شاعر نه يم د شعر د مينه والو څخه يم شعر مې خوښېږي د حسن ستايل خوند راکوي د يتيمانو او کونډو ژړا نورو ته رسول غواړم د يو مساپر د زړه نه د وطن د مينې انځور را اېستل غواړم او د پښتو ويل، په پښتو لوستل، په پښتو ليکل او پښتو کول

مې مينه، هيله او ژوند دی؛ خو سره له دې هغه ډېر ښکلي شعرونه ليکل، چې د شعر د ډېرو مينه والو تنده به پرې ماته شي.

خالد د پردېسۍ د ژوند په سختو شپو ورځو کې هم د خپلې ژبې او خپلو خلکو ته د خدمت نه لاس وانه خيست هغه په خپلو بې سارو هلو ځلو د مسکو په ښار کې د پښتنو ځوانانو په يوه تېغر د راټولېدو هڅې وکړې او په خپلو دغو هڅو بريالی هم شو. د ځوانانو د ادبي ټولنې په نوم يې يوه ټولنه جوړه کړه، چې د روسيې پلازمېنه مسکو او ددغه هېواد په بېلابېلو ولايتونو کې مېشتو پښتنو ځوانانو يې ملاتړ او په کې ګډون وکړ.

د ځوانيمرګ خالد د پښتو ادب سره مينه پخوانۍ وه؛ خو د پردېسۍ شپو ورځو او د وطن نه د بېلتون اور هغه لا پخه او کلکه کړه. خالد لا د ښوونځي زده کوونکی و، چې د ننګرهار راديو ته به يې ليکونه لېږل او په بېلابېلو خپرونو کې به يې ګډون کاوه. هغه د خيال ځپه کښن په نامه د ستاسو ليکونه او زموږ ځوابونه خپرونې ته هم خپل شعرونه د خپرېدو لپاره ورلېږل.

او په دې وروستيو وختونو کې يې د انټرنېټ په مخ په خپرېدونکي پښتو سايټ کې، چې د ځوان او تکړه ليکوال ښاغلي شېرزاد کامه وال او په پښتو مين ليکوال ښاغلي وطنمل صاحب په هلو ځلو جوړ شوی دی، چې د ټول افغان په نوم يادېږي د بحث په فورم کې د غښتلي په نوم ګډون وکړ، چې د خپل لنډ عمر ځو خوږې شېبې يې پکې بېلابېلې خوږې او په زړه پورې ليکنې وکړې.

خيال ځپه کښن د شعر نه پرته د لنډې کيسې او ناول په ليکلو کې هم ځان ازمايلی و، چې په دې برخه کې هم پوره بريالی ښکاري. يو ناول او د لنډو کيسو ټولګه يې چاپ ته تيار دي، چې په راتلونکي کې به د مينه والو په لاس ورشي. دا چې د شعر لنډه کيسه او ناول په ليکلو کې يې کومې نيمګړتياوې او يا نوښتونه دي د هغو څېړنه به درنو مشرانو ليکوالانو او شاعرانو ته پرېږدم او زه راځم دې ته، چې زما زړه وايي:

مــــرګيه ســـــــــــــترې در په در شــــــــــــې

خاورې په سر شې چې خالد دې واخيستنه

خدای بښلی خالد بارګامي د 2004م کال د جولای په 28مه نېټه د چارشنبې ورځ، چې د 1383 لمريز کال د اسد (زمري) د مياشتې له 7 مې نېټې سره برابره ده د ماښام په

8بجو د يوې ترافيکي پېښې له امله خپل لنډ ژوند له لاسه ورکړ او په ابدي خوب ويده شو.

انا لله و انا اليه راجعون

د ځوانیمرگ خالد د ژوند ډیوه په داسې وخت کې مړه شوه، چې هغه یې رڼا خپل ځورېدلي او کړېدلي ملت ته رسول غوښتل د هغه د ژوند په ډیوه یوازې د هغه ژوند نه و روښانه؛ بلکې د ډېرو خورو ورو پښتنو او د خپلې مساپرې کورنۍ، چې پالنه یې دده په غاړه وه ژوند روښان او ځلیده؛ خو افسوس، چې په مرگي ظالم کې د هېڅا خاطر نشته.

د خالد د خوږو غزلو او نغمو بلبل، چې په چغار راغی د هغه د پښتنو او ملي هیلو او ارمانونو غوټۍ، چې په غوړېدو کېدلې د هغه وطن او خلکو ته د چوپړ کولو خیالونه، چې په ریښتیاوو بدلېدل ناڅاپه پرې دمرگي خزان راغی او هر څه یې له ځانه سره یووړل.

هغه د تل افغان په نوم په انټرنېټ کې یوه پښتو پاڼه خلاصه کړه، چې اوس یې د ادبي ټولنې نور محترم غړي په مخ بیایي او د خپلې وسې سره سم کار په کې کوي.

خالد به همېشه ویل:

د تور غر په زنگانه به مې سر کېږدم

بې وطـــــــنه ژوند به تل تر تله پرېږدم

د خپل لنډ عمر د ختمېدو نه څه موده وړاندې هغه د یوولس کاله پردېسۍ نه وروسته خپل گران هېواد افغانستان ته راغی د زخمي زخمي کابل په ټپونو وگرځېد د تل بهار ننگرهار د جگړې خزان وهلي بڼونو پوښتنه یې وکړه بیا یې خپله یوه ډېره لویه هیله تر سره کړه، چې د ماشومتوب نه یې په زړه کې وه، چې هغه په پېښور کې د رحمان بابا زیارت و. ارواښاد خالد په دغه لنډه موده کې خپله ټوله مینه او محبت خپلو ډېرو دوستانو او خپلوانو ته ورکړ او د ډېرو خلکو زړونه یې لاس ته راوړل. هر لور ته یې مینه وکرله. خالد د پردېسۍ د ژوند په ټوله موده کې د خپل وطن او خپلو بې وزله خلکو د دیدن ارمان تل کړی دی.

د هغه لویې هیلې په ژوند کې په گران افغانستان کې د سولې او ارامۍ منځ ته راتلل او د افغانانو ملي یو والی، ورورولي او پښتنه مینه او محبت و.

د غښتلي خالد په اړه د نور څه ویلو نه تېرېږم او د هغه د خپلې خبرې، چې:

الوځي سپرغــــــــــۍ تورې ایرې شي ژر

ژوند داسې تېرېږي چې کیسې شي ژر

نن د خیال څپه کښې لنډ ژوند هم د مینه وړو او خوږو خاطرو نه ډکه یوه کیسه شوه.

د خالد بارګامي جنازه د هغه د يو عالم نيمګړو هيلو او ارمانونو سره يو ځای د کونړ ولايت د پشد په کلي کې په خپله پلرنۍ هديره کې خاورو ته وسپارل شوه.

ياد دې راته پرېښود په شعرونو کې

مينه دې پالمه په يادونو کې

ځه خالده لوی الله(ج) دې مل اوسه

ژوند به تېرومه ستا غمونو کې

ز. هيله- ب

خـــالده

مرگ مې کړو قبول خو په نصيب کې جدايي مې وه

ډکه له ارمانه ځوانيمرگه عاشقي مې وه

ورور به ورورولي وکړي خو ياره ياري نه کوي

ځکه نازېدمه زه چې تاسره ياري مې وه

ستا په يو نظر چې به مې زړه کې ټوکېدل خياله

ستا بېلتون د هغه ارمانونو تباهي مې وه

ما خو ويل چې زهر د پردېس ژوند به يو ځای وڅښو

ستا په فيصله باندې پوه نه وم ناداني مې وه

چارې د نصيب وې او که بله مجبوري گله

مرگ سره دې مړه نه شومه لويه ناځواني مې وه

څه د سترگو رپ کې دې د ژوند لار رانه بېله کړه

تاسره خالده څومره لنډه اشنايي مې وه

ز- هيله- ب

2005- 1- 31

د پښتو ژبې د تکړه او خوږ ژبي شاعر ښاغلي سید رحمان وګړپال شعر، چې د خالد بارګامي په یاد کې يې لیکلی دی:

خـــــالده

ای زما تنه زما روح زما ایمان خالده
څنګه دې پرېښودل ماتم کې ټول یاران خالده

تا خو چې تللې ماسره دې خدای پاماني ونه کړه
خلك چې ځي پالي خو ټول خپل او خپلوان خالده

زما د سترګو اوښکې نه تلې خو نن نه پوهېږم
د تا په مرګ مې اوښکې راغلې په ګرېوان خالده

تل به دې ویل د وطن خاوره مې په سر وشیندئ
تا د کونړ د خاورو کړی و ارمان خالده

کاشکې چې کړی دې و ماته یوه ورځ انتظار
ما به ورکړی ستا اجل کې و خپل ځان خالده

هلته به ما ثابته کړې وای دا خپله یاري
چې تانه مخکې زما مړی وای روان خالده

حـــــمد

ثومره عظمت لري د خدای(ج) نوم

شان او شوکت لري د خدای(ج) نوم

ژبه يې هم خوند له ويلو اخلي

داسې حکمت لري د خدای(ج) نوم

وروسته له ځانه لومړی خدای(ج) پېژنو

دومره عزت لري د خدای(ج) نوم

هر کار شروع د رب په نوم خوند کوي

ډېر برکت لري د خدای(ج) نوم

رحيم، رحمان دی او کريم دی الله(ج)

هر رنګ صفت لري د خدای(ج) نوم

27- 1- 1370

مــــــلګرو

که زما جنازه پورته شي ملګرو

يو ځل تېره يې کوڅه کې د جانان کړئ

چې پخپلو سترګو ووینې تابوت مې

بیا نو جوړ زما د مینې نه داستان کړئ

پردېسۍ کې لېونی وطن پسې شوم

د وطن خلکو نظر مې په ګرېوان کړئ

زما هیله آبادي د ګران وطن وه

وطنوالو چې تر سره مې ارمان کړئ

خپل وطن راباندې ګران دی ټول جهان کې

ځم ننګرهار ته بیا کنړ ته مې روان کړئ

20- 9- 1370

☒☒☒

زما قـــلم

زما قلم د تورو شپو حال لیکي

د ځورېدلو سوو زړو حال لیکي

د کړېدلي ځورېدلي پښتون

د منډو ترړو جګېدو حال لیکي

د پښتنو د مېړنو نيکونو

دا د هوتکو دورانو حال ليکي

زړه کې مې مينه د وطن هم شته دی

ځکه يې تل د لوړو غرو حال ليکي

د قـــــلم ژبه

د قلم ژبه مې خوږه ده ډېره

د چا د وصل د شپېو حال ليکي

د ورځې لمر د شپې سپوږمۍ ما ګوري

دواړه مې غبرګ د ژړېدو حال ليکي

قلم مې نه ژاړي عالم ژړوي

تل د ريښتيا ريښتيا درد و حال ليکي

خالده ستا قلم چې ليکي ريښتيا

نو خامخا د پښتنو حال ليکي

14- 7- 1360

ننګرهار درونټه.

مـــور ته

ستا د قدم په سپېرو خاورو کې جنت پروت دی

ستا په ښېرو دعا کې ځومره کرامت پروت دی

د زړه په وینو دې اولاد ته د ژوند لار ښودلې

ستا لارښوونه کې رېښتیا انسانیت پروت دی

چې کړي ټولنه رڼا ستا د مینې اور دی مورې

نا اهل زوی تورې تیارې کې د غفلت پروت دی

د نورو مېندو ته به تل کړي احترام په مینه

د چا په سر کې چې د مور خیال د حرمت پروت دی

هغه انسان ته خالد سر په احترام ټیټوي

د چا په زړه کې چې د مور، خور محبت پروت دی

8- 7- 1369

☒☒☒

نا اهـــــل اولاد

که یې کعبه کړم په سجده شم ورته

که یې خالق کړم په توبه شم ورته

بیا هم مور بېل ځای او مقام لري

اولاد يې مور ته احترام لري

هغه اولاد چې د مور پت نه ساتي

د مور مقام تر ځان اوچت نه ساتي

خلك نا اهل اولاد هغه بولي

د کور او کلي فساد هغه بولي

څکه چې مور ته احترام نه لري

په کور او کلي هم هېڅ پام نه لري

3- 6- 1367

□□□

ننـــــــګرهار ته

بیا به راشي پسرلی په ننګرهار

بیا به وغوړېږي ښکلی لاله زار

په هر لوري به د مینې ترانې وي

بیا به جوړې دا ویجاړې ویرانې وي

دا چې اوس پکې د وینو سیند بهېږي

دا چې ورور د ورور له لاسه وژل کېږي

د افغان په خاوره اور د نفاق بل دی

افغان خپله د خپل کور او کلي غل دی

تر هغو به افغانان خپلو کې وژني

تر څو مینه محبت په زړو کې وژني

د نفاق په سرو لمبو کې به سوځېږي

دښمنان به پرې د تل په شان خندېږي

ننگرهار ته ټول جهان ته خوښي غواړم

ټولې ځمکې ټول اسمان ته خوښي غواړم

غواړم بیا زرغون شي ستا شاړې او دښتې

غواړم نورې کونډې نه شي دا بدبختې

نور یتیم د پلار په مرگ ونه ژړېږي

افغانان په وینو نور ونه لمبېږي

مینه سوله وروري غواړم هر افغان ته

خوښي ژوند برابري غواړم انسان ته

7- 4- 1367

□□□

ډاکـــټر ته

ستا په خدمت باندې قانع نن ټول جهان وینمه

ستا د احسان په لمن نښغتی نن انسان وینمه

ډاکټره ستا د محبت ساری مې هیڅ ونه لید

چې هره خوا ګورمه ستا جهان ودان وینمه

ډاکټره ته ددې دردمند اولس دردمند اوسه

غریب انسان درته محتاج په هر زمان وینمه

□

د تور غر په زنګانه به مې سر کېږدم

بې وطنه ژوند به تل تر تله پرېږدم

2002- 6- 30

□□□

سپین رخسار

چې يې حسن لکه لمر هسې ځلا کړي

ګلابي شونډې د مخ بڼه زېبا کړي

په اوږو باندې يې تور وېښته خواره وي

نېغ کتل يې د ښکاري په څېر رسا کړي

چې زموږ کوڅې ته راشي ژر تېرېږي

د رقيب کوڅه کې تل قدم هوسا کړي

په ټپونو مې د مالګې دوږول کړي

چې زما مخ کې د بل سره خندا کړي

غم له غمه نه شرمېږي را روان وي

ما د يار غم له غمونو نه جدا کړي

30- 6- 1367

درونټه ننګرهار

⌧⌧⌧

ســـتا په ياد

ستا په ياد کې به ژړېږم

ستا په مينه به ځورېږم

خو په دې باندې شکمن شم

چې به ستا هېڅ نه يادېږم

که مې ژوند او محبت په پرتله کړم

ژوند نه تېر يم محبت ته خوشالېږم

زړه مې ډك ستا د هوس دی

بې له تا نه په دنيا کله پايېږم

تل مې سترګې ستا په لار وي

په راتلو دې نه پوهېږم

زه خالد تل ستا په ياد کې

په شعرونو کې ډوبېږم

30- 6- 1367

☒☒☒

گـــناه

کله چې خوشاله وي وفا کوي

شونډې راکوي راله خندا کوي

کله چې زړګی خپه کوي راله

ګوري به اغيار ته او ادا کوي

دا بې مينې مينه په ما څه کوي

نه مې شته ارام دا به همدا کوي

کړې مې خطا وه چې مين دې وم

بيا مې زړه له سره دا خطا کوي

دومره ناروا څوك په چا نه کوي

څومره چې په ما باندې اشنا کوي

6- 7- 1367

درونټه ننګرهار

☒☒☒

د زړه امـــيد

راکړه جانانه د سرو شونډو شراب

دنيا فاني ده عاقبت به يې خراب

ستا د ځوانۍ مستې شپې تېرېږي

کله ستا وصل نه مې زړه صبرېږي

ته همېشه کړې اداګانې ډېرې

دورې د حسن به ستا هم شي تېرې

ستا په ځوانۍ به هم خزان راشي

زما په زړه به بیا ارمان راشي

راشه د زړه امید مې سر کړه اشنا

مینه سوچه لکه سره زر کړه اشنا

نور د فرېب او دروغو لاس واخله

لږ د خالد د مینې پاس واخله

7- 7- 1367

☒☒☒

خــــــوند کا

ګل په اوربل کې د لیلا خوند کا

د اشنا خوله کې تل خندا خوند کا

نه مې د یار ښخه بېلتون خوښېږي

نه یې رقیب سره موسکا خوند کا

د یار په زلفو بندي شوی یمه

د عشق نغمه په بند کې ستا خوند کا

د بې حیا لیلا د لاسه مرمه

د ښکلي مخ سره حیا خوند کا

بې وفايي ښه نتیجه نه لري

د خالد ژوند تل په وفا خوند کا

26- 7- 1366

ننگرهار

⊠⊠⊠

د غمازانو قافلې

د مینې ژوند کې عذابونه شته دي

غماز رقیب سره جنگونه شته دي

کله جانان درنه خفه شي ناز کړي

بېرته پخلا چې شي په دې کې هم خوندونه شته دي

یا د لیلا نه گیله راشي یا د ځانه گیله

د یارۍ ژوند کې ګوره هر رنګه وختونه شته دي

د غمازانو قافلې مخکې او وروسته درومي
د یار د لاسه مې په زړه باندې داغونه شته دي

نادانه یاره ته په مینه باندې څه پوهېږې
غمازان ډېر دي زموږ مینه کې لاسونه شته دي

11- 7- 1367

داغـــــي زړه

د تېر ژوند په خاطرو پسې ژړېږم
د شپو په خبرې لاړې نه پوهېږم

چې د شپې په خوب کې راشي کله کله
لېونو په شانته ځان سره خندېږم

بریالی د یار په وصل باندې نه شوم
تر مرګي پورې به زه مدام ځورېږم

داغي زړه د یار له کلي یم راغلی

وصل نه غواړم لیدو پسې کړېږم

ورك یم زه خالد په یاد کې یې مدام

ښايي زه به کله یار ته وریادېږم

21- 1- 1993

پطر بورگ روسیه

☒☒☒

مـــــــړه کتل

مړاوي سترګې د جانان او مړه کتل وای

ډکه خوله یې د موسکا او مست خندل وای

په سرو شونډو چې خندل لیلا په مینه

شرابونه وای مستي وای نڅېدل وای

چې تر څنګه راسره ښکلی اشنا وای

څومره ښه به و که داسې شېبې تل وای

بوی چې ښه لري تر مشکو او عنبرو

د جانان د زلفو بوی وای چلېدل وای

چې مې مینه راته شمعه بلېدلی

زه خالد ورته پتنګ وای سوځېدل وای

11- 1- 1368

ننګرهار

☒☒☒

خوند کړي

خندا د ګلو د بهار خوند کړي

د ګل څېره زما د یار خوند کړي

نه چې شکنځلې د لیلا واورم

د خوږې ژبې مې یو ځار خوند کړي

په تورو سترګو یې وژونکی نظر

زما په لوري وار په وار خوند کړي

د غمازانو شاوخوا ډکې دي

مینه زما په زور په جار خوند کړي

مرګ د بې مینې ژونده غوره بولم

چې مينه بايلم سر په دار خوند کړي

د ورځې يو نظر په ما لوروه

د شپې زما سره ستار خوند کړي

9- 10- 1367

درونټه ننګرهار

■■■

د مرګ تورې خانې

د ميو فکر سر کې ميخانې لره ورځو

جامونو کړنګولو او مېلې لره ورځو

په لاره کې دامونه غمازانو غوړولي

دامونو ته هم ګورو هم دانې لره ورځو

زاهده لاره پرېږده وړاندې کېږه مو له مخې

چې نن موږ د رندانو ميکدې لره ورځو

غمونه د دنيا راباندې زيات شولو له حده

بس لږ شانې بې خوده شو بادې لره ورځو

نړۍ لکه ده لار د مساپرو لارويو

موږ دغه لاره وينو قافلې لره ورځو

د کومې ګناه زور دی چې په دې نړۍ ځورېږم
هغه ورځ به هم راشي چې د مرګ تورې خانې لره ورځو

12- 2- 1368

ننګرهار درونټه

☒☒☒

انـــــدېښنه

د ورځې ناقراره ګرځم ستا په اندېښنه کې
د شپې هم يمه غم کې د اشنا په اندېښنه کې

يادونه د اشنا چې راته وخاندي په خوب کې
بستر مې راته اور شي سوځم بيا په اندېښنه کې

په دې باندې پوهېږم چې بې تا مې ژوندون ګران دی
ارمان مې هوسېږي د ليلا په اندېښنه کې

دا نه ښايي چې ته بې وفايي راسره وکړې
غمونه راسره دي د وفا په اندېښنه کې
ريبار زما د مينې دوکه ونه کړي وېرېږم

د یار ښکلا یې نه کړي د خطا په اندېښنه کې

14- 2- 1368

ننگرهار

❖❖❖

د زړگـــــي حال

ښکلې نن مې د زړگي حال د پوښتو دی

چې ویشتلی تا په غشو د بڼو دی

د سپرلي د سور گلاب په څېر مې ښکاري

ستا په مینه کې مې ژوند د لېونو دی

خیر که اوس بېلتون زغمو سبا به یو شو

د غماز د هیلو کور په ورانېدو دی

د بې مینې دنیاگۍ نه لاس په سر یم

زړه مې نن د ډېره غمه په سلگو دی

یا به دا دنیا کړم خپله یا به ځان ورته پردی کړم

ما نن مرگ ته ځان نیولی دغه ژوند د پرېښودو دی

14- 12- 1370

❖❖❖

پوښـــــتنه

لږ خاطر راله کوې اشنا که نه

یو وار شونډې راکوې اشنا که نه

خوب مې ته تصور ته قرار مې ته یې

ته یو خوږ نظر کوې اشنا که نه

زما ذهن آّینه ستا د څېرې ده

ما هم کله یادوې اشنا که نه

رنځ مې ته علاج مې ته رنځور یم ستا

خپل رنځور را رغوې اشنا که نه

مړ احساس به په ژوندي کالبوت کې څه کړم

مړ احساس ژوندی کوې اشنا که نه

چې څوك مینه درنه غواړي هغه زه یم

ته به مینه راکوې اشنا که نه

زه خالد به څو غمګینې مصرې لیکم

ته مې شعر رنګینوې اشنا که نه

27- 11- 1370

د ســــترګو جنګ

چې یار په مینه انتظار وکتل

ماته د ګلو نوبهار وکتل

په مړاوو مړاوو غلي غلي کتو

راته نن خپل ښکلي دلدار وکتل

سرخي د مخ یې نوره هم زیاته شوه

چې مخامخ مې ښکلي یار وکتل

څوك خو شکمن نه شو لږ ووېرېدم

د سترګو جنګ ته مو اغیار وکتل

د بڼو غشي مې په زړه کې لاړل

چې ښکلي یار نن وار په وار وکتل

13- 10- 1370

مــــــین یم

ناروا نه وایم خلکه دومره وایم چې مین یم

که غزل وي که آزاد شعر اشنا ستا یم چې مین یم

ارماني زړه مې تېپي دی یو په غشو د بڼو ستا

ما خپل فال د ژوند کتلی زه تباه یم چې مین یم

زه چې ځان در رسومه راته لار کې اغزي شیندي

لار اغزي بندوی نه شي بې پروا یم چې مین یم

ورځ مې ته یې شپه مې ته یې خوب مې ته سودا مې ته یې

لېونو غونډې د خلکو د خندا یم چې مین یم

یا به ستا وصال حاصل کړم یا به مړ شم د بېلتونه

د بېلتون نه په مرګي باندې رضا یم چې مین یم

5- 12- 1370

☒☒☒

ســـــتا يادونه

ستا یادونه راسره دي په زړګي کې

ډېر دردونه راسره دي په زړګي کې

ای زما د تیاره ژوند ډیوې بلېږه

ارمانونه راسره دي په زړګي کې

ښادي نشته خوښي نشته ارام نشته

تش غمونه راسره دي په زړګي کې

ستا په شونډو دې غوټۍ د خندا ګل شي

هوسونه راسره دي په زړګي کې

لکه زېرى د سهار د لمر رڼا يم

مشعلونه راسره دي په زړګي کې

لاره نشته چې منزل ته ورسېږم

تش خيالونه راسره دي په زړګي کې

1- 7- 1370

ســــــتا مينه

چې د تنکۍ ميني احساس په زړه کې وخوځېږي

نو د مينو سترګو ډېرې اوښکې وبهېږي

زما رګونو کې ستا مينه لکه وينه ګرځي

ورك دي غماز شي چې په دې خبره نه پوهېږي

لکه ماشوم ته چې کوي څوك افسانې د پخوا

دا ستا خبرې ښکلې داسې په ما ښې لګېږي

لکه خوږلن او په ایرو کې پټ سکاره پراته وي

زما هم زړه کې ستا غمونه یاره نه مړه کېږي

لا خو مې هیله شته وفا راسره وکړه ګلې

که ته جفا کوې د مینې کور به ونړېږي

24- 10- 1370

❖❖❖

خـــــطا

خطا وشوه جانانه چې رسوا مې شوله مینه

ځورېږمه په دې چې بې وفا مې شوله مینه

انداز ته یې زمان هم ودرېدلی هك حیران دی

دا ورځ د قیامت نه ده په خندا مې شوله مینه

د حسن جادوګره مې په زړه باندې دېره ده

رسوا شوم په عالم د زړه درزا مې شوله مینه

کچکول لکه ملنګ ستا د دیدن په تمه وړمه

روزګار راڅخه ورك د سر سودا مې شوله مينه

غزلې به د زړه په وينو زه خالد درليکم

شاعر يم ستا د مينې يو پر تا مې شوله مينه

25- 9- 1370

ننګرهار

□□□

زېــــــرى

چا زېرى راته راکړ چې ليلا راغلې ده

د اوږد بېلتون وروسته ښکلې بيا راغلې ده

ارمان مې غلى غلى راته وموسکېده زړه کې

بيدار شو را اوچت شو چې ښکلا راغلې ده

قسمته تندر نه شې چې مې مينه تندر نه شي

د غم په خاموشۍ کې نن خندا راغلې ده

دا ستا حسن بلېږي که اسمان کې روښنايي ده

د ژوند تياري ته ستا د مخ رڼا راغلې ده

زما هیله همدغه یو دیدن د لرې لرې

ستا ژوند ته مې همېش په خوله دعا راغلې ده

ښکلا او مینه یو لوري ته هم نه لرې پولې

د خیال د زړګي مینه یو پر تا راغلې ده

23- 9- 1370

☒☒☒

انـــــسانه

چې د خدای بنده په یاد وي، وي پرې سخته

که نه کله څوک خبر وي له خپل بخته

د الله(ج) قهر دې ونه شي په هېچا

که پادشاه وي نو راکوز به شي په تخته

بې ګناه آزاروې انسان انسانه

د قضا په ورځ به تېر وي وخت له وخته

ملایانو ددې وخت نه ګیله مه کړه

خپل کاله له پټوي د جومات ښخته

هلې ځلې د دنیا پسې کړې څه له

که نن ستا ده سبا پاتې ده کمبخته

1- 7- 1993

☒☒☒

هــــــوس

راته مه وایه یادونه

د ښایسته جانان نازونه

بس یو ګل یم ځورېدلی

څه له سپړې پرهرونه

ننني مینې هوس دی

پرونۍ مینې خیالونه

چې د یار زلفو ته ګورم

راته ښکاري تور تمونه

د خیال شعر څومره ساده دی

پوهوي ساده فکرونه

22- 1- 1370

☒☒☒

ســــــتا یاد

نن چې ستا یاد راته موسکی غوندې شو

زړګی مې مست او لېونی غوندې شو

سوځېږي اور کړي خوشبويي خپروي

زما بدن ټول سپېلنی غوندې شو

که ژوند اغزي لارې اغزي اغزي شي

ستا په راتلو نن پسرلی غوندې شو

د بېلتون شپو یې شینلی خاورې کړ

نن مې د زړه بڼ شینلی غوندې شو

خیاله نن ستا د شاعرۍ په خاطر

د یار نظر هم څه ژوندی غوندې شو

29- 1- 1370

⊠⊠⊠

د غــــــمونو تور بازار

چېرې چې سترګې مې د یار وینمه

ناولی مخ مې د اغیار وینمه

لکه ګلاب د پرخې تمه کوي
د شپې نه وروسته روڼ سهار وینمه

د جانان لارې ته مدام ګورمه
بس د غمونو تود بازار وینمه

زه د ګلونو ګلستان کې یاره
تش د یادونو یو انبار وینمه

خیاله جام پرېږده مېخانې ته لاړ شه
مستي مې سترګو کې د یار وینمه

5- 2- 1370

⊠⊠⊠

یـــــــادونه

ډېر مې خوښېږي ستا یادونه یاره
په زړه مې مه ږده نور داغونه یاره

خدای(ج) ته مې سوال ستا د وصال کړی دی

قحط دې مه شه دیدنونه یاره

ستا له هوښیارو سترګو تېر نه شول

هر څو که پټ مې کړل رازونه یاره

شونډې مې وغوښتې تا رانه کړلې

په زړه مې جوړ شول پرهرونه یاره

خیال له خیالي نظره تاته وایي

په اور مې مه سېځه خیالونه یاره

2- 2- 1370

⊠⊠⊠

د یـــار بېلتون

بس په مینه ښکلې ستا ښکلي خندا وي

د بېلتون په شپه ساقي او بل مینا وي

یو رباب په ویر لړلی راسره وی

ستا په مینه د مین مطرب ژړا وي

چې ساقي راته پیاله کړي تر خولې ډکه

د غمونو دنیا پاتې کومه خوا وي

د بېلتون غمونه داسې ورکېدای شي

که نه بل ډول مین په مرگ رضا وي

ساقي نن د یار بېلتون هم څه نېښدار شو

کاش بېلتون نه وای چې یار مې تل له خوا وي

12- 2- 1369

ننــــداره

دیدن ته بې قراره یم اشنا کله راځې

ما تول عمر ژړلي دي خندا کله راځې

وږمې د پسرلي نشته دا بڼ راته شړ ښکاري

د شپې تیاره کې ورك یمه سبا کله راځې

دا ځل خو دیدن وشو بې وعدې راغلې وې

بس دومره راته وایه چې به بیا کله راځې

په وچو شونډو يار ته د لمدو سترګو حال وايم

د مينې دې مجنون ته تر بيديا کله راځې

زه ستا په ننداره کې ننداره شومه پخپله

د مينې ولولو سره ليلا کله راځې

زه مړی حسابېږمه بې ستا د ليدو ياره

د مړي رغېدو ته مسيحا کله راځې

23- 12- 1370

درونټه ننګرهار

☒☒☒

بـــــرخه ليك

د شپې تيارو کې د رڼه سبا خوبونه وينم

د لېونتوب نشو کې ډوب د چا خوبونه وينم

د ياغي ذهن سمندر مې په څپو راغلی

د ګل په څېرې غوړېدلي ستا خوبونه وينم

لښکر د حسن دې زما د زړه کلا نيولې

خلك ويده دي زه په ويښه لا خوبونه وينم

د وخت قضا ناکام انسان کړمه ګناه مې څه ده

هيلې مې اوس هم شته اشنا چې ستا خوبونه وينم

دا برخه ليك دی چې ته شرق او زه يې غرب ته کړمه

که نه زه ښکلې ننګرهار کې ستا خوبونه وينم

29- 3- 1371

مکروريان کابل

☒☒☒

خــــاطر

زما لاس اغزو وهلی دی وېرېږم

د ګلونو پېرزوينه په ما مه کړه

په لمبو باندې مې سوې څېره ګوره

شونډې راکړه اشنا دومره تعدا مه کړه

په ښکاره ژوندی ګرځېږم خو زه مړ يم

يو ځل راشه ته زما مسيحا مه کړه

خاطر وکړه ددې خوار عاجز زړګي مې

له ما تمه د پيسو او دنيا مه کړه

زه خالد کچکول په لاس ديدن دې غواړم

که پېرزو کړې خو همدا کړه سبوا مه کړه

3- 1- 1993

□□□

غزل

زه شرابي نه یم خو د یار په یاد مې څښلي دي

دا چې زه نشه یم دا مې ټول په ځان منلي دي

دلته ښکلې ډېرې دي خو لاس د وېرې نه وروړم

ماته چې راغلي ما د یار په یاد شړلي دي

هره شېبه ژاړم ستا د مینې د غمو سره

داسې راته ښکاري تا هم ما پسې ژړلي دي

نن مې سترګه رپي ښايي تا سره دیدن وکړم

لارې د راتلو مې درله هر وختې څارلې دي

نه کوم ګومان چې بې له تا به ژوند امکان لري

ستا بېلتون ته ما د مرګ په سترګه تل کتلي دي

4- 1- 1993

پطر بورگ

شـــــوندې

خیال کې جوړ کړمه د مینې تود پالنګ

پکې ونیسم جانان خپل ټنګ په ټنګ

زه د خلکو د خندا شومه په مینه

خو جانان مې هېڅ ودرېږي نه په ننګ

زما شونډې د بېلتون باد ووهلې

داسې وچې لکه دېګ چې وکړي منګ

د جانان د وفا هېڅ نشته خبر

زه يې تل په سر غماز سره په جنګ

زه به دې ښکلې دنيا باندې څه وکړم

چې مې ښکلې پېغلې نه راځي په ټنګ

چاته سور ګل بختور شي چاته زېړ ګل

ماته ګل بختور نه شو په هېڅ رنګ

خياله ستا په برخه ليك کې به همدا وي

چې مدام دې پښې ښويېږي له گړنگ

17- 9- 1370

اجـــــــل

ليلا بېگاه مې خوب کې ستا وربل ليدلی و

دا خپل زړه خو مې ستا د شونډو غل ليدلی و

يوازې ستا د مخ خيال راسره و په تيارو کې

په پټو سترگو ما د غم اجل ليدلی و

چې سترگې مې کړې خلاصې سپين سهار و شپه وه تېره

د شپې تياره کې ما يو خيالي گل ليدلی و

د ورځې مې ديدن د ليلا کله شي کېدی

په خوب کې مې د تورو سترگو ځل ليدلی و

د مينې مستي وه خود سهار هستي نېستي کړه

ژوندی مې د مين شاعر غزل ليدلی و

13- 9- 1370

☒☒☒

خبرې

که هر څو بدې ګڼې زما خبرې

خو یو ځل واوره زما لیلا خبرې

اوس زه ستا د مینې هغه لېونی یم

چې کوي خلك زما او ستا خبرې

که باور دې زما مینه باندې نوي

لږې واوره بیا د شاوخوا خبرې

زه نیمګړې خاطرې په کاغذ لیکم

ستا هر ناز کوي دنیا دنیا خبرې

نړیوال ډېرې خبرې کړي خو واوره

په ما ښې لګي د خوږ اشنا خبرې

چې ته مخامخ خندا شاته ښکنځل کړې

دغه خلك كوي خامخا خبرې

گوره سترگې مې دا ستا مخکې شرمېږي
د کاغذ په مخ درلېږم دا خبرې

که په اور باندې يې وسېځې کاغذ دی
ما پخپل زړگي ليکلې ستا خبرې

د ژوندون استازي

د شپې تيارې ستا د بېلتون استازي
وړانگې د لمر د سباوون استازي

سباوون ستا د مخ په څېر روښانه
دا روښنايي وي د ژوندون استازي

يوازې نن شعر بې له درده ليکم
ستا نه هم غواړم د بدلون استازي

راشه يو ځای شو او يو زړه شو سره
راوړه په ژوند د پيوستون استازي

که هر ځو ستا د مینې خیال ساتمه

بس ته رالېږې د جنون استازي

9- 7- 1370

☒☒☒

پـــــــخلاینه

په ناروا کې نن روا ښکاره شوه

چې په لیلا کې نن حیا ښکاره شوه

نسیم خوښۍ څخه ګډا کوله

چې د نرګس خوله کې خندا ښکاره شوه

مرور بېرته پخلاینه وکړه

چې پښتنې کې مینه بیا ښکاره شوه

د هوس مړاوی بڼ مې وغوړېده

چې د ساقي لاس کې مینا ښکاره شوه

نیم ژوانده هیلې او نیم ژوانده ساه شي

چې د دیدن تمه دا ستا ښکاره شوه

سپېرو ایرو کې د لعلونو په څېر

د خيال قلم کې هم ښکلا ښکاره شوه

4- 12- 1369

خــــــوږ نظر

کله بلبل شم او سنبل خوښوم

کله مين شم تور وربل خوښوم

ستا د بېلتون په اور سوځېږمه زه

چې درنه لرې يم اجل خوښوم

اى ښکلې ناز پرېږده نخرې مه کوه

زه ستا د شونډو خندا تل خوښوم

يو خوږ نظر خو راته وکړه يو ځل

په هر انداز کې ستا خندل خوښوم

که څوک پوښتنه کړي مين په څه يې

وايم د يار د سترګو ځل خوښوم

چې مې جانان په ننګرهار کې اوسي

زه نه کنړ او نه کابل خوښوم

چې د خالد د غزل تال پرې جوړوي

ستا اننګي او موسکېدل خوښوم

7- 6- 1369

⊠⊠⊠

مـــــخ د جانان

نن مې مینه کې ډوب شوی خپل ځان ولید

د سپوږمۍ په څېر مې مخ د جانان ولید

هغه زلفې چې یې ژوند راته تیاره کړ

د هغو زلفانو منځ مې روښان ولید

نور به زه د یار نظر پسې نظر کړم

چې مې سترګو د جانان کې خپل ځان ولید

بیا به اوښکې تویې نه کړمه له سترګو

که مې ستوری د وفا په اسمان ولید

خدای(ج) دې نه کړي ښکلی یار رانه جدا نور

بس دی یو ځل مې د مینې هجران ولید

خالد مست د یار په مینه غزل وایي

که رټل یې د جانان هر زمان ولید

3- 8- 1369

☒☒☒

ســـــوی کتاب

زه خو ساقي نه یم چې له مانه شراب غواړې

ځه چېرې سپرلي ته د خزانه شباب غواړې

اوس یې رژېدلې پاڼې څنګه زه راټولې کړم

ته زما د مینې هغه سره سره ګلاب غواړې

تل یم تا رټلي بد و ردو او ښکنځل باندې

ته هیله له ما څخه د کوم ښه خطاب غواړې

ما چې کړله مینه بس عذاب زما په برخه و

زه هغه مین یم اوس له مانه ځواب غواړې

ستا بې وفایي چې سره لمبه کړلو او وسوځېد

ته زما د هيلو هغه سوی کتاب غواړې

2- 7- 1369

ننگرهار درونټه

ꕤꕤꕤ

پښتون احـــــساس

تر اوسه لړه لار شته د منزل تر رسېدو

لا شونډې لړې لرې دي د يار تر ښکلېدو

په هر قدم کې اوښکې تويول دي لار اغزنه

د مينې په لور تلل دي زړگی کله صبرېدو

که نه مې کړلې خپله ای زما پښتنې مينې

د ژوند په لار به خنگه ږدم قدم د لوړېدو

پښتون سره چې مل نه وي پښتو پښتون احساس

که زه اوسم که بل څوك سر يې دی د غوڅېدو

20- 10- 1369

ꕤꕤꕤ

بندي د غــــــم

په گلانو پېرزوينه د شبنم وي

هر سهار چې د ګلونو مخ پرې نم وي

خو پېرزو په ما ونه کړله جانان

ځکه زړه مې همېشه بندي د غم وي

د ژوند لاره ده لا ډېره راته پاتې

خو د يار غم همېشه د زړه مرهم وي

چې صنم ورته ووايم نو ښکنځل کړي

چې په خپله نظر کړي نظر يې سم وي

دا عجيبه نړۍ خدای(ج) ده پيدا کړې

چې ښايسته شي نو غرور ورسره هم وي

خياله ځه چېرې مظلوم حسن پيدا کړه

د بډای حسن خو توره د ظالم وي

18- 10- 1369

درونټه ننګرهار

ســــتا کاته

ستا په نظر کې چې هر څه راځي

زما نظر کې ستا کاته راځي

هر څو که ته یې په وفا نه کوې

ستا د نظر غشي په زړه راځي

ډیوه مې ذهن کې بلېږي مینه

چې ډیوه نه وي نظر نه راځي

اوښکو نن پرېږدئ چې دیدن وکړمه

چې یار مې لاړ شي بیا به نه راځي

د بېلتون ساعت د قیامت ورځ جوړوي

چې اشنا وي قیامت په څه راځي

17- 9- 1367

⊠⊠⊠

خــــواږه دردونه

خواږه دردونه مې سینه کې پټ دي

د زړه ټپونه مې سینه کې پټ دي

ستا د یاد یاد په یادولو یاره

د غم یادونه مې سینه کې پټ دي

ما د بېلتون په لمبو مه سېځه نور

د زړه سوالونه مې سینه کې پټ دي

که د سینې اسرار ښکاره کړم درته

ډېر جهانونه مې سینه کې پټ دي

ټکور به نه شي د سینې ټپونه

ډېر پرهرونه مې سینه کې پټ دي

1- 9- 1369

⌧⌧⌧

رنگین پسرلـــــــی

که رنگین پسرلی بیا شي

ښکلی یار به مې بیا راشي

د خواږه اشنا تر څنگه

د مودو مودو یوازې

زړه مې یو دم په خندا شي

که رنګین پسرلی بیا شي

ښکلی یار به مې بیا راشي

چې یې ښکلې څېره وینم

مړاوې هیلې مې تازه شي

دردمند زړه مې لږ هوسا شي

که رنګین پسرلی بیا شي

ښکلی یار به مې بیا راشي

هره کرښه چې لیکمه

هره پاڼه چې تورومه

ټوله مینه د لیلا شي

که رنګین پسرلی بیا شي

ښکلی یار به مې بیا راشي

شرابي سترګې یې ښکل کړم

د نشې په هوسو کې

ښکلې سترګې یې ځلا شي

که رنګین پسرلی بیا شي

ښکلی یار به مې بیا راشي

د یار سرې شونډې چې ګل شي

تور ماران یې زلفې ول شي

تن مې ټول یو دم حیا شي

که رنګین پسرلی بیا شي

ښکلی یار به مې بیا راشي

هر پړاو نه چې شم تېر

هر قدم کې مې خوښي وي

هر قدم راته وفا شي

که رنګین پسرلی بیا شي

ښکلی یار به مې بیا راشي

په تیاره شانې جونګړې

ستا د مینې روښنايي شي

توره شپه به مې سبا شي

که رنگین پسرلی بیا شي

ښکلی یار به مې بیا راشي

چې د مینې باران وشو

د بوډۍ د ټال په څېر

رنگین خیال مې په هوا شي

که رنگین پسرلی بیا شي

ښکلی یار به مې بیا راشي

1369

درونټه ننگرهار

☒☒☒

بـــــلبل

دا چې یار راته په ناز باندې کتل کا

د بڼو په غشو زما د زړه ویشتل کا

د گلاب په څېر یې شونډې غوړېدلې

د گلانو په څېر ډکه خوله خندل کا

زړکې هم ددې د تګ په تماشه وي

په وينا کې د مينا په ښېر ويل کا

چې يې زړه شي چې ولجه د زړونو وکړي

هغه دم په تورو سترګو بيا کجل کا

د نظر خاوند يې حسن ته حيران شي

که شاعر وي نو د شعر ديوان کامل کا

د بلبل نغمې خوږې وي له هر سازه

خيال به هم د يار په مينه ځان بلبل کا

17- 2- 1368

☒☒☒

ښـــــکلی ننګرهار

د سپين غر په شنه لمن کې

يو پراخه لاله زار دی

اولسونه پکې اوسي

دا خو ښکلی ننګرهار دی

د نرګس غاټولو کور دی

د ګلونو نوبهار دی

د دوستانو سره دوست

تښتولی یې اغیار دی

د تاریخ پاڼو کې نوم یې

لیکل شوی افتخار دی

ننګرهاره ستا په زړه کې

د غازي امان مزار دی

ننګرهار دې تل اباد وي

خیال نه پاتې په کې یار دی

10- 9- 1369

ړونـــــــد

دا څه پسرلی دی چې ګلونه پکې نه وینم

څه ننداره ده چې رنګونه پکې نه وینم

ګورمه زه چې د نړۍ انسانان څومره بد دي

کلو کې لاره کړي د عصر لېوان څومره بد دي

انسانیت په بینا سترګو باندې نه شي لیدی
دغه بې مینې او ړانده بینایان څومره بد دي

زما نړۍ د خیال انځور دی فسادونه پکې نه وینم
یوه بې رنګه ننداره ده چې رنګونه پکې نه وینم

دوی په خبرو یو د بل څخه ښاغلي ښکاري
ورسره کېنم چې په زړه راته داغلي ښکاري
دوی په ګیلو ګیلو نړۍ څخه زړه توري کړمه
خو په باطن مړاوي ګلان راته اغلي ښکاري

زه په خبرو کې تېروځم عملونه پکې نه وینم
بې رنګه ژوند دی هېڅ رنګونه پکې نه وینم

27- 10- 1370

۞۞۞

د شـــــعر ښکلا

د لیلا د یارانې اخر همدا وي
چې مین یې په بیدیا باندې رضا وي

روغ انسان د لېوني په شانې گرځي

چې د مینې په جادو څوك مبتلا وي

نه يې خلك نه يې كور كلی خوښېږي

ځناورو په څېر څېرمه په صحرا وي

رنگ يې تك تور لكه اور كې چې وي سوی

مدام خدای(ج) ته په زاريو په دعا وي

ورنه غواړي خپله مینه

كله سوال كله ژړا وي

د ليلا د عشق جنون كې

د مجنون دغه دنیا وي

قيس مجنون شي لېونی شي

همدغه د وخت سزا وي

د مجنون د مرگه وروسته

د هغه یاده وفا وي

د لیلا او مجنون مینه

د شاعر د شعر ښکلا وي

28- 9- 1370

ســـــودا

په خندا کې په ژړا شوه

با وفا وه بې وفا شوه

لاس یې ووېستو د غاړې

بې حیا وه باحیا شوه

نېغې سترګې یې کړې ټیټې

ناڅاپي خپه لیلا شوه

ما ویل ولې ژاړې ښکلې

څه ګیله دې بیا له ما شوه

ولې شوې له غېږې لرې

مینه ستا ولې بلا شوه

ويلې لاړ شه خيال مفلسه

ستا تش جب ته مې سودا شوه

11- 2- 1370

د نرگـــــس حسن

د غاټول ټوله ښکلا

د يار له نازه لوگی

د نرگس سپين حسن هم

ستا له اندازه لوگی

د ميو ډك خومونه

د ساقي ټوله هستي

د شوره ډك سرونه

د نشو ټوله مستي

ستا په خندا کې نغښتی

د يوه سازه لوگی

د نرگس سپين حسن هم

ستا له اندازه لوګی

د ځوانۍ ټول غرور

د غيرت ډك زړګی

د وجود جوړه خونه

د عظمت ډك كوړګی

د يار په نرمه ژبه

د يو آوازه لوګی

د نرگس سپين حسن هم

ستا له اندازه لوګی

9- 7- 1370

☒☒☒

ژونـــــد

شين چمن وای د ګلانو

ډله جوړه د مستانو

په نړۍ کې هېڅ غم نه وای

محفل تود وای د رندانو

هغه وخت به ژوند ژوند یاد شي

هغه وخت به ژوند آباد شي

بچ د غم د تاړاکونو

لرې لرې د دردونو

مینه وپېژني هر څوك

زړه شي تش له ارمانونو

هغه وخت به ژوند ژوند یاد شي

هغه وخت به ژوند آباد شي

د انسان ژوندون هوسا وی

زړونه پاك د هر یو چا وی

غم او وېره نه وی زړه کې

درد زبون ورك په دنيا وى

هغه وخت به ژوندون ښاد شي

هغه وخت به ژوند آباد شي

12- 8- 1370

☒☒☒

شـــــكايتونه

زما غم رانه هېر كړي دي شعرونه

درد ځپلى يمه نه وايم حالونه

بيماري مې د دردونو حال نه وايي

دردوي مې همېشه خواږه يادونه

خاطرې مې لا ژوندۍ دي په زړګي كې

خو افسوس ليكلى نشمه نظمونه

درد د مينې او هجران يو بل كې تاو دي

ښكاري دا چې مې ډوبېږي غزلونه

د دري كاله نه مې پس قلم را اخيستى

لومړی کار مې شو لیکل شکایتونه

20- 9- 1995

***

په یورپ کـــــې

ناولتوب ته مینه وایي خلك دلته

چې شراب وڅښي دوا کوي یو بل ته

غولول دلته رواج په هر قدم دي

اوښکې قدر نه لري پردي او خپل ته

چې پیسې ورکړې بادشاه یې هم خرڅېږي

بې گناه وژني سلام به کوي غل ته

په کوڅو کې به خواره واره پراته وي

د شرابو سیند راوړي وي ساحل ته

*

چې رایادې خاطرې د خپل وطن شي

د یورپ جامې مې ځان پورې کفن شي

بې وطنه بادشاهي هم مزه نه کړي

که په تخت د زاړه روم یا د لندن شي

د و طن سپېره مخونه خواږه لګي

د يورپ ښکلي مخونه دې قدغن شي

3- 2- 1993

خــــپل وطن

د روسيې په سړه خاوره کې ايسار يم

غواړم ووينم پيتاوی د خپل لمر

بې احساسه او سړې کوڅې د واورو

ځار د واورو چې پرتې دي په سپين غر

د بې ستورو اسمان لاندې شپې تېرېږي

په ما بد لګېږي دلته مازديګر

د کنړ د سيند اوبو نه يو ګوټ راکړئ

خراب کړی مې مسکو اوبو ځيګر

آرام ژوند د پردېسۍ کې لېونی شوم

رايادېږي راته خپل وطن کې شر

15- 1- 2003

⌧⌧⌧

د نرګــــــس ګلونه

په یو لرې شان صحرا کې

د پراخ سمندر څنګ ته

د نرګس ګلونه شنه وو

په خندا خندا هر لور ته

په موسکې نظر کې مینه

په هر چا پېرزو کوله

ما هم پرانیسته څولۍ د خپل نظر

ډکې راپې کړله مینه

مینه مینه مینه

15- 4- 1369

ننګرهار درونټه

هـــــیلې

د سبا نسیم یې غوږ ته زېری راوړ

چې به بیا غوټۍ ګل کېږي

انتظار نور ختم شوی

په چمن به خوشبويي شي

شنې غوټۍ به سره ګلان شي

چې په هيلو د سبا وې

اّه چې ژوند ته هوسېږي

13- 9- 1369

ننګرهار درونټه

☒☒☒

پښتنــــــې

چې مين دې په رخسار شوم پښتنې

ستا د ښکلو سترګو ځار شوم پښتنې

د ليدو په قدر ستا نه پوهېدمه

په ارمان ستا د ديدار شوم پښتنې

بې وطنه ژوند د مرګ ارمان راوستی

لېونی په بل ديار شوم پښتنې

تاته مخامخ کتو کې څه اثر و

انکاري وم په اقرار شوم پښتنې

په خوږو د ژوندون ځکه اوس پوهېږم

خالد ستا د غاړې هار شوم پښتنې

15- 1- 2003

☒☒☒

وفـــــــا

که صداقت که دې وفا زړه کې وي

جانانه زه هم جفا نه غواړم

د مینې اور که دې په زړه اثر کړي

ما هم د مینې زور لیدلی اشنا

که خوله دې غلې ده نو هم پوهېږم

په چپو خولو کې ډېر رازونه پټ وي

سترګې دې هم راته خبرې کوي

خیر که سینه کې اوازونه پټ وي

15- 6- 1367

چې ستا په شونډو کې موسکا خپره شي

زما په زړه کې تمنا خپره شي

ښایست دې زر ځله نور هم زيات شي

چې په څېره کې دې حيا خپره شي

14- 9- 1367

درونټه ننګرهار

بــــــرخه ليك

خدای(ج) پيدا کړي تور او سپين انسانان

څوك بې کتابه څوك د دين پيروان

دغه وېشنه د الله(ج) ده چې څوك څنګه څنګه

څوك پروت په ځمکه څوك اوچت تر اسمان

8- 10- 1369

شــــاعر

زه شاعر يم ما ليدلې دا دنيا ده

د ښځې په شان يې مينه بې وفا ده

زه نړۍ لټوم چې پاتې په وفا وي

نه چې مينه يې په رنګ ددې دنيا وي

2- 7- 1369

⊠⊠⊠

تـــــېر شو

زما خو عمر ستا د وصل په ارمان کې تېر شو

د طوفاني بېړۍ په څېر تل په طوفان کې تېر شو

د غم څپېړو مې په مخ باندې داغونه ايښي

د زخمي زړه طبيب مې لاړو په خپګان کې تېر شو

6- 7- 1367

ګـــــرځم

د مينتوب ساقي د مينې جام راکړه

چې په ارمان يې زه ژوندی ګرځم

د ښکلو سترګو نه الهام راکړه

چې يې په مينه خندنی ګرځم

وخوره ځواني د مينې غم زما

د وصل شپې پسې ګرځندی ګرځم

27- 6- 1367

⊠⊠⊠

د ګلونو پسرلیه راشه

په راتلو دې مست بلبل شي

چې د زړه غمونه لاړ شي

چې د مینې غوټۍ ګل شي

22- 9- 1369

انتـــظار

ستا انتظار په ما ماتم راولي

هره ګړۍ راته یو غم راولي

هر ګړۍ د ګودر لارې څارم

چې به مې کله خدای(ج) صنم راولي

3- 6- 1369

⊠⊠⊠

د عـــــــشق ګناه

عشقه لېونی دې کړمه زه هجران کې وسومه

وصل ته مې زړه وي خو په دې ارمان کې وسومه

مینه یو عذاب دی د ژوندون لار کې

خدایږو زه په دې عذاب کې وسومه

خلك د ځوانۍ نشه کې مست ګرځي

زه د عشق ګناه باندې په خپل شباب کې وسومه

6- 4- 1367

□

بربادي خو دغه نه ده چې به مړ شم

هغه ورځ به زه تالا یم چې بې تا یم

وصال نه غواړم دیدن خو به مو وشي

بې دیدنه په مرګي باندې رضا یم

7- 10- 1370

□□□

خــــــوږې شېبې

برایي یې سترګې ښکلې ښکارېدلې

مخامخ یې نه کتلې شرمېدلې

توري زلفې يې په ولو راپرتې وې

نرمې شوندې يې بې واره رپېدلې

د يار سترګو کې عجيبه شان ځلا وه

د وصال په شپه کې شمعې بلېدلې

غېږ په غېږ خوږې شېبې د يار په څنګ کې

د برېښنا په شان په پړق کې تېرېدلې

د وصال د شپې سهاره څه دې وکړه

څو شېبې دې په ما نه پېرزو کېدلې

6- 9- 1367

☒☒☒

چې د ذهن په هينداره کې مې ستا تصوير ښکاره شو

ساده زړه مې د ژوندونه آّهواره شو

دا به هم د کوم يو چا سپېرې ښېرا وي

چې ليدل دې بس يوازې خاطره شو

7- 11- 1370

خـــــيال

کله خال د يار د مخ شم

کله خيال د يار د مخ شم

چې يار شمعه شي پتنگ شم

د بېلتون له ژونده تنگ شم

يار چې گل شي زه بلبل شم

يار چې مينه شي غزل شم

31- 3- 1369

☒☒☒

گل او بلبل

نن بيا شو بلبل مست ستا په ليدو

ای گله ستا خندا کې بلبل څه اثر ليدو

چمن کې سرو گلونو ته د مينې نغمې بولي

مين چې په گلونو دی بلبل په چغېدو

اختر به و جوړ شوی بيا د مينې پسرلي کې

نو ځکه بلبل ژر ژر په چمن راڅرخېدو

23- 4- 1369

نن يې په سرو شونډو خندا نه وه

نن يې مستي او ناز ادا نه وه

پرون يې مسته په خندا دنيا کړه

نن هغه مسته شان ليلا نه وه

20- 4- 1369

ګلونه په خندا شول پسرلی راغلی دی

د سولې سره يو ځای ګلالی راغلی دی

سپرلې يې ګلونه د وروری زموږه زړو کې

د مينې او وروری شين شينلی راغلی دی

30- 3- 1369

زما مينه د جنون ده خو خطا نه ده

چې هر ګل بويوي د هغه چا نه ده

چې د هرې ښکلې مخ پسې نظر کړي

د هغوی مینه ریښتیا چې وفا نه ده

20- 3- 1369

☒☒☒

ای د خوږ ژوندون پیغامه

ای د خوږ ژوندون ارمانه

تا کې شته دي ډېر خوندونه

ای د مینې خوږ دورانه

29- 6- 1367

☒

که هر څو اوښکې ودرومه نه ودرېږي

خوار زړګی مې تل دتا پسې ژړېږي

اوښکو جوړې کړلې لارې په رخسار

چې جانان راځخه ولې جدا کېږي

9- 8- 1369

☒

چې څوك مینه په بهار کړي

په غمونو به ځان خوار کړي

چې کړي مينه په رېښتياوو

ځان به ژوند سره اغيار کړي

26- 5- 1369

ســــــتا ياد

چې ګلان زيات شــــــي بلبلان زيات شي

چې مستي ډېره شــــــي خوبان زيات شي

خوبان چې ډېر شـــــــي لېونيان زيات شي

ستا ياد چې راشي کله په زړګي کې ارمان زيات شي

26- 11- 1369

□

ګلونه لارې د سپرلو ښاري

غمونه لار د خوشالو ښاري

سپوږمۍ د شپې د راتلو تمه کوي

سترګې مې لار ستا د راتلو ښاري

31- 1- 1376

□

راغله ژړا چې مې ليلا رانغله

نن يې وعده وه بې وفا رانغله

زه به يې خنګه لاره نه ځارمه

پرون رانغله او نن بيا رانغله

28- 4- 1368

زمـــــا نظر

زما نظر کې ټول جهان تياره دی

لکه چې ذهن د نادان تياره دی

نه يې سپوږمۍ او نه يې ستوري ښکاري

په توره شپه کې شين اسمان تياره دی

هسې خو هم دغه نړۍ کې ژوندون

د هر بې کسه شان انسان تياره دی

نن چې مې ستا په نوم قدم جګ کړی

په هر قدم کې مې روښان تياره دی

13- 1- 1370

خيال چې د يار راسره مل شي

په زړه مې اور د مينې بل شي

د ديدن په شپېبه يار ته کتی نه شم

په کتو مې ځای د یار د سترګو تل شي

19- 4- 1369

⊠⊠⊠

⊠

راته وخانده ای ګله د بهار

ته چې خاندې راته یاد شي ښکلی یار

بې خندا مې په بل کار وس نه برېږي

په ژړا به مې خوشاله شي اغیار

22- 4- 1368

⊠

سپرلو کې اوسېدلم ما خزان لیدلی نه و

اشنا وم د چمن ما بیابان لیدلی نه و

د مینې په دنیا کې اوسېدلی وم همېش زه

د یار سره یو ځای وم ما هجران لیدلی نه و

کابل17- 4- 1368-

⊠

خبره مې د مینې تر جهانه رسېدلې

د مینې ولوله مې تر ایمانه رسېدلې

بېلتون زغملی نشمه جانانه دیدن راوړه

د وصل تلوسه مې تر ارمانه رسېدلې

8- 4- 1368

د څو شېبو انتظار راته پېړۍ شي کله

په انتظار انتظار تنگه نړۍ شي کله

د ژمي شپه کې د بېلتون پالنگ هډونه سېځي

یوازې ځان باندې توده د خوار شړۍ شي کله

22- 12- 1370

⊠

که ته سترگې رانه واړوې جانانه

سترگې اړومه زه له دې جهانه

ستا د زلفو په ماښام کې چې شم ورك

هله ووینم سپوږمۍ د مخ روښانه

5- 7- 1370

⊠

ستا دیدن راته سور اور شي

ستا نظر چې په بل لور شي

د رقیب سره چې وخاندې جانانه

لاندې ځمکه پاس اسمان مې راته ګور شي

31- 1- 1371

ساقي زه نن درنه صهبا غواړمه

په میخانه کې بیا غوغا غواړمه

زه دې پیالې سره نن کار نه لرم

که راکوې ټوله مینا غواړمه

14- 3- 1370

خاطرو کې دې اوسېږم او ژړېږم

له وختونو نه پټېږم او ژړېږم

په تیاره کې چې څوك ورك شي پروا نشته

روښنایي کې زه ورکېږم او ژړېږم

12- 1- 1371

رابه شي سپرلي ډېر خو بې تا چې وي پرې څه وکړم

وبه وینم ښکلي بې وفا چې وي پرې څه وکړم

خاندي که دنیا راته له هري خوا چې ته نه یې

دا نړۍ بې ستا ټوله زما چې وي پرې څه وکړم

13- 1- 1370

☒

چې ستا د زلفو خوشبويي مې په کوڅې خپره شوه

توره تياره د رقيبانو په اسرې خپره شوه

ستا مينه ناکه خندا نن زما په زړه کې ګلې

لکه سور شال د شهيد زړه په مقبرې خپره شوه

8- 1- 1370

☒

نن مې په زړه د ګل وږمه راغله

چې مې ليلا نن په کوڅه راغله

شونډې که وچې وي خو ومسکېدې

چې د خندا د بڼ څپه راغله

20- 12- 1369

☒

ستا د هوښيار نظر په دام راغلم

راتلم راتلم د عشق په جام راغلم

ما د رڼا په لور تکل کړی و

خو ستا د زلفو په ماښام راغلم

15- 12- 1369

د ګلونو وږمې

روڼ سبا نسیم روان شو د ګل خوا ته

توره شپه کې نخښېدو د غرونو شاته

ویل مې څه له هر سبا راځې ته بڼ ته؟

ویلې وړم وږمې د ګلو هرې خوا ته

ویل مې دا ښېګڼه چا سره کوې ته؟

ویلې دا د ژوند پیغام ټولې دنیا ته

13- 12- 1369

زما د ژوند د تور ماښام د تورو شپو ملګرې

د بېلتون وخت کې د بې واره اوښلو ملګرې

د سپین سبا د رسېدو په امیدونو کې مل

د مینې ژوند کې د بېلتون د تېرېدو ملګرې

5- 5- 1367

⊠

ستا د سترګو نشه زیاته له شراب

لا به کم وي چې لوګی کړم ترې شباب

ته نازونه کړه ستایل یې زما کار دی

یوه ورځ به ترېنه جوړ کړمه کتاب

15- 1- 1370

⊠

شنه غوټۍ وغوړېږي سور ګل شي

بختور ګل وي چې ځای یې په وربل شي

خدای(ج) دې ما هم د جانان د وربل ګل کړي

چې د هر رقیب په زړه باندې اور بل شي

15- 1- 1370

⊠

زما د هیلو غوټۍ مخ په غوړېدو دي

د سپرلي وږمې ورو ورو په زیاتېدو دي

ورځ په ورځ غوټۍ د مینې سره ګلان شي

په سپرلي کې د یار سترګې د لیدو دي

15- 1- 1370

⊠

که ته ټوله نړۍ پاکه کړې د غم

غم زما سره اموخت لري هر دم

په ليدو يې هر وګړی حيرانېږي

که څوك وګوري زما د زړګي چم

27- 1- 1370

هلته د ژوندون هيله نڅا کوي

هلته انسانان ژوند په رېښتيا کوي

چېرته چې د سولې مرغۍ الوځي

هلته مينه خوند بيا د ليلا کوي

18- 12- 1369

زمـــــونږ ميکده

زموږ خپله ميکده ده خپل شراب دي

دلته هر څه چې اړتيا وي بې حساب دي

دلته خپله شونډې خپل جام ته رسېږي

دلته هر ساقي په خپل حساب پوهېږي

دلته هر رند د رندۍ په قانون ګرځي

دلته هر کاواك قدمه انسان پرزي

23- 1- 1370

ګل

د پرون شنه غوټۍ وي

د نن چې سور ګل شي

سبا ته پاڼې رژوي

خاورې غندل شي

ژوند هم د ګل په شان دی

هره ورځ يې رنګ بدل شي

⊠⊠⊠

ګـــــــناه

دلته چې قدم څوك په رينښتيا کېږدي

خلك يې نوم ورله جفا کېږدي

دلته بازار د تهمت ښه ګرم دی

دلته وفا کول يو لوی شرم دی

خدایه ددې ځایه پنا غواړمه

د جانان شونډو نه ګناه غواړمه

7- 2- 70

دا بوی د مشکو د ختن راځي

که مې بادونه د وطن راځي

په مساپرو وطنوال خوږ لګي

لکه دارو یې په بدن راځي

31- 1- 1370

د نارنـــــج ګل

نن په ښکلي ننګرهار کې د نارنج د ګل مېله ده

ستا دیدن ته مې جانانه ځکه ډېره تلوسه ده

د نارنج د ګلو بوی کې ننګرهار ټول عطرګین دی

بوراګانو جوړه کړې په چمن بیا هل هله ده

18- 1- 1371

ستا یادونه چې رایاد شي کله کله

دا ناښاد زړه مې پرې ښاد شي کله کله

که تا نه وينم نو ياد خو دې رالېږه

چې د زړه بڼ پرې آباد شي کله کله

17- 10- 1992

پېښور

د مينې زلــــــزله

دا د زړه کلا مې ړنګه ستا د مينې زلزلې کړه

يا د بخت ظالم ګذار و يا خو ورانه زمانې کړه

د يادونو درانه بار مې بې اجله مرګ نصيب کړ

په قبره کې مې زړه تنګه ستا د مينې پلوشې کړه

د وختونو په پنجره کې را ايسار لکه توتي شوم

دا تعدا د هسك نه وشوه كه د مينې تلوسې کړه

24- 7- 1371

شو ننګرهار پاتې بهار پاتې شو

د سترګو تور د زړه دلدار پاتې شو

شوم بې وطنه خپل پښتون وطن کې

ژوند رانه پاتې ټول قرار پاتې شو

21- 2- 1371

پېښور

چې نظر مې په روا او ناروا شي

په يو رنګ راته ښکاره غل او پاچا شو

د رېښتياوو او د دروغو تميز نه کړي

پروا نشته که برباده دا دنيا شي

22- 2- 1371

پېښور زرګر آباد

د زړه په قبر د وفا ډيوه بلېږي د سينې په هديره کې

ذهن هم نن راته راوړل ځو يادونه په تحفه کې

د خوږو شپو ځو خوږې خوږې کيسې هم پکې وشوې

عقل سر نه کېږه وکړه ترې روان شو جنازه کې

2- 2- 1371

اوښکې بې رنګه دي اشنا څه پرې ليکلی نه شم

ليکم په وينو باندې ليك زړه صبرولی نه شم

سترګې مې ستا لارې څارې وايم چې کله راځې

ياد دې جانانه د خپل زړه څخه وېستلی نه شم

31- 1- 1370

يوه شېبه ديدن کړم ليلا مه مې ځه له خوا نه

يو وارې شونډې راکړه چې خوشاله شم جانانه

د غم په دنياګۍ کې اوسېدلی تل تنها يم

په غېږه کې آرام راکړه زما د زړه ارمانه

27- 1- 1371

د زړه خبرې مې په خولې نه راځي

چاته مې خولې باندې ګيلې نه راځي

دښته کې پروت يم دايم کله راځي

په دغه لاره قافلې نه راځي

28- 11- 1370

سبا ته بیا ورځ د دیدن ده زه به یار ووینم

په ښکلو سترګو کې به بیا د حسن ښار ووینم

خیر دا د وخت ګذار به هم وزغمم ستا دپاره

غواړم په سره ډولۍ کې تا یو ځل سینګار ووینم

13- 10- 1370

چې په رنګ ددې نړۍ څوک غلط نه شي

په هغه انسان به غم مسلط نه شي

د نړۍ په هر یو رنګ کې یو نیرنګ دی

تش په یو کتو کې پام کړه غلط نه شي

1- 2- 1993

روسیه پتر بورګ

چې په چا باندې شي تور د مینې پورې

خلك کړي ورپسې زر خبرې نورې

روغ سړی باسي بیدیا ته چې مجنون شي

که هر څو ځان بچوي د عشق له سیورې

28- 5- 1370

⊠

راشه نذرانه ستا د دیدن مې اېښودلې ده

ټوله نړۍ ستا په تمه اوس ما پرېښودلې ده

ته د قدرت هغه ابتکار یې چې ښکلا لرې

ستا ښکلا سپوږمۍ هم په ښکلا باندې غندلې ده

15- 5- 1370

⊠

ته زما د مینې دنیا ته مې امیدونه یې

ته مې د زړګي ټوټه یې ته مې هوسونه یې

ته مې د زړګي محفل کې شمعه د امید شولې

ته مې د دردمند زړه اواز ته مې فریادونه یې

2- 12- 1368

⊠

کله چې زه یار ته د ښو لاندې کتل کوم

نه پوهېږم ولې د خپل زړه عذابول کوم

زما د محبت هنګامه ګرمه ښه ده ګرمه ښه

تل یار ته دعا کړم نه ښېرا او نه ښکنځل کوم

10- 3- 1370

⊠

د سپوږمۍ رڼا ته څېرمه

د لیلا سره په څنګ کې

چې غم نه وي

غېږ په غېږ

شونډې په شونډو

ژوند هغه وي بې ارمانه

1- 5- 1370

⊠

که په ژبه یې هر څو وي ښې خبرې

چې ناپاکه زړه لري درومه ترې لرې

چې په یو دوه ځل خبره څوك پوه نه شو

هوښیار نه وایي اوښانو ته سندرې

10- 7- 1370

⊠

لکه د مني زېړه پاڼه د باد ساز ته ناڅي

لکه بېلتون ځپلی قیس د یار اواز ته ناڅي

هوا راوړي د لیلا څخه خبر مجنون ته

د بیدیا شګې د مجنون د عشق انداز ته ناڅي

9- 7- 1370

⊠

مینه، مینه چې څوك کړي هغه خوارېږي

میینان همېش ځورېږي او کړېږي

چې د چا برخه لیك درد او کړېده وي

د هغوی ژوندون په هېڅ رنګ نه رغېږي

23- 8- 1370

څو خاطرې مې په زړګي کې شته دي

ارمان مې نشته دا دنیا فاني ده

نه ساتم زړه کې هېڅ هوس د ښکلو

ځکه د ښکلو خو ښکلا فاني ده

9- 8- 1370

لکه چې سپینې وربځې توره شپه کې توري ښکاري

داسې په مینه د بېلتون خبرې سپورې ښکاري

چېرې غوټۍ په غوړېدو وي هلته نه ځي خزان

زمونږه ملك کې د ژوندون خبرې نورې ښکاري

12- 3- 1370

مینه یې کړم له چانه ډار نه کړم

زه یم مین بې مینې کار نه کړم

اشنا چې هر څومره جدا وي رانه

زه یې خاطر ساتم انکار نه کړم

21- 6- 1368

یا به جام د شونډو واخلم د ګلفام نه

یا به تېر شمه د مینې د انجام نه

که یې جام راکړ نو سر به ورنه ځار کړم

که نه تېر یمه له دغسې آرام نه

15- 12- 1370

جام مې پورته کړ او یاد مې خپل جانان کړ

په سجده شومه او یاد مې لوی سبحان کړ

د یوه هم سود رانغی نه د خدای(ج) نه د جانان

لا همغسې مې شپه وه د بېلتون او د هجران

6- 5- 1370

ای د میو جامه نن جانان رانه خپه شو

نن راسره مل شه چې نن شعر رانه ګیله شو

ښکلې مې په مینه چې نن بیا راغلله غېږې ته

بل چاته مې پام و چې جانان مې سره لمبه شو

9- 2- 1370

قـــــــلم

کاغذ اوښکې وچولې د قلم

ویلې مه ژاړه زما ویرجن صنم

خو قلم د یار بېلتون انځورولو

ویلې څه کړم د جانان د مینې غم

11- 11- 1369

د شنو درو وطن

چې ښایست یې په جهان کې لیدی نه شم

دا د شنو درو وطن افغانستان دی

پښتانه په کې اوسېږي زمونږ کور دی

اتلواله کې یې نوم په ټول جهان دی

6- 9- 1367

⊠

نه ګیله لرم د ژمي نه خزانه

نه خفه یم د سیلۍ نه د طوفانه

نه د چا په ناکامۍ او بدو خوښ یم

بې له خدایه وېره نه کړم له بل چا نه

13- 1- 1368

پښتون‌ــــخوا

که په مینه د پښتو باندې سنګسار شم

زه پښتون یم پښتونخوا له تا به ځار شم

په کږو سترګو چې تاته نظر وکړي

د هغو سترګو په منځ کې به زه خار شم

9- 6- 1369

دلته

دلته خاوره د پښتو ده

دلته هر څه د پښتو دي

دغه مېنه د جرګو ده

دلته هر څه په جرګو دي

د جګړې نه يې زړه تور دی

کونډې رنډې په زارو دي

تور پړوني لا ډېرېږي

دغه زېري د جګړو دي

15- 4- 1369

پسرلـــــــيه

په چمن پسرلی راغی

د صحرا لمنې شنې شوې

د ګلونو موسم بيا شو

هره خوا نړۍ زرغونه

پسرليه ستا په غېږ کې

زما څو هيلې ايرې شوې

نن مې بيا څو جنازې

د لحد په حواله شوې

ستا په هر رنګه خوبۍ کې

زمونږ برخه هديرې شوې

تانه نه غواړم ګلونه

راله مه رژوه ګل

ته د ژوند پيغام راوړونکی

ولې مونږ ته جنازې شوې

ماته ګل د سولې راوړه

د اغزو ګېډۍ به څه کړم

د خيال شعر له برېښنه نه وو

نن د درد سوې نغمې شوې

24- 1- 1370

❖❖❖

غـــــــندو

زمونږه لاره ده د روغې جوړې مينې وروری

چې زمونږ لار نه مني هغسې فکرونه غندو

چې د دنیا په مینه مینه د انسان خرڅوي

که د مسلم وي که کافر دغسې زړونه غندو

که په کې نه وي افغاني غرور د خلکو مینه

بې مینې زړونه او بې ځایه غرورونه غندو

د جهالت توره تیاره کې د ړندو په څېر

د څو ناپوهو د تیاره ذهن خیالونه غندو

12- 12- 1369

⊠⊠⊠

احساس مړ دی که مړه شوي انسانان دي

په دې ځمکه انسان ژوند کړی که وحشیان دي

په هر ځای وینې تویېږي دا په څه د انسانانو

دلته شته د چا خواخوږي که له سره یتیمان دي

18- 11- 1370

ملنگ جـــــان

ستا د شعر رڼا چې تللې په کوم خوا ده

راته ښکاري هغه سیمه پښتونخوا ده

دا خوږه نغمه چې راغله تر غوږونو

روح افزا د چا د مینې که لیلا ده

☒☒☒

چې د غه خپله جنازه په اوږو تل ګرځوم

جانانه ستا غم به د ذهن سره مل ګرځوم

ما د بېلتون لارې لیدلې ډېر هوښیار ګرځمه

چې زه پرې تاته در رسیږم د هغو لارو په پل ګرځوم

9- 2- 1993

پتر بورګ دریلیوا کوڅه

☒

رانه پاتې غم ښادي د خپل پردي شوه

چې مې برخه د خپل ملك مساپري شوه

د وطن ښې خاطرې زما یادېږي

د وطن نه جدایي مې مجبوري شوه

29- 3- 1993

بیلاروسیه ګومیل

☒☒☒

کــــــنړ ته

ای زما د سترګو توره

ای زما کنړ سمسوره

راته وایه د زړه حال ته

د ترخو یادو احوال ته

ستا سپېڅلي ماشومان چا

ستا سپین ږیري او ځوانان چا

ستا د شمعې پتنګان چا

ستا چمن کې بلبلان چا

چا په وینو ولړل

تور پړوني چا زیات کړل

د سپېڅلو شهیدانو

د پاك نیته خادمانو

جنډې وسولې په اور کې

کلی کور ستا ګڼ په شور کې

هنګامې د غم خپرې دي

ستا په شاوخوا درو کې

بیا د جنګ د اور لمبې دي

ستا په دښتو او میرو کې

بیا ستا مینه په جوش راغله

زمونږ پلو او په رګو کې

ننگرهار به کړو آزاد مونږ

بیا درځو دا ستا په لوري

دښمنان به کړو برباد مونږ

بیا درځو دا ستا په لوري

ته ښایسته ماته یونان کې له اتنه

ته یې ګران ماته په چین کې له ختنه

په ښکلا کې کشمیر کله در رسېږي

ته یې خوږ په انګلستان کې له لندنه

ستا د خاورو نه جوړ شوي خړ کورونه

ورکوم نه په سپین کاخ د واشنګټنه

بیا هم ستا په لور روان یم

ای زما خوږه وطنه

تا به کړو آباد له سره

ای زمونږ وجود او تنه

20- 2- 1368

ای د مینې یاره تل به ګرځم په اغزو باندې

ستا د دیدن خیال به همېشه وړم په مغزو باندې

زړه مې ناقراره دی ننګرهار راته یادېږي

څه به مې تېرېږي په ننګرهار کې پښتنو باندې

15- 4- 1993

پتر بورگ

❖

لاړ شم خیال کې ښکلي ښارد لېونو ته

په کې وکړمه نرر زه د مینې خاطرو ته

یو وخت زه هم اوسېدلم په دې ښار کې

اوس یې گورمه دې ورانو کنډوالو ته

د تنکۍ مینې په یاد یې یم راغلی

لټوم رڼا د مینې تورو شپو ته

21- 3- 1993

❖❖❖

غـــــړند گل

په زړه خبرې مې هوښیارې نه دي

د سترگو اوښکې مې بېکارې نه دي

د شرم ځلی راته مه جوړوه

د غم سندرې مې بې لارې نه دي

زه به دا ستا په مینه څه وکړم

د رقيب هيلې چې لا چارې نه دي

د غړند ګل په څېرې سر ټيټوې

جانانه سترګې دې خمارې نه دي

18- 2- 1998

روسیه

ډار

خیر که زه د لېونتوب په کوڅه لاړم

د ښکلا د پېغلې کور راته معلوم شو

زه نظر د لرې لرې پرې لرمه

نږدې نه ورځم ډارېږم

ډېرې سترګې راپسې دي

چې ډوب نه شمه وېرېږم

1- 5- 1995

شوندې رېبړي د ليلا د شونډو ست غواړي

سترګې ژړېږي د ليلا نه محبت غواړي

نن مې دا دوه مصرۍ زړګي ته مرکه جوړې کړې

واوره اشنا ستا نه د مينې صداقت غواړي

اشـــــــنا

راشه چې دواړه سره کېنو اشنا

يو څو خبرې سپينې سپينې وکړو

د زړونو پټې غوټۍ وبه سپړو

د پردېسۍ کيسې په مينې وکړو

6- 6- 2004

☒☒☒

د جنونه مې د مينې ياد بيدار کړي

په ما ظلم ستا د مينې دا ريبار کړي

سترګې پټې کړمه خدای(ج) ته زاري وکړم

چې نظر کې راته جوړ تصوير د يار کړي

نه پوهېږم څه ګناه به مې وي کړې

چې په خيال کې دې خدای(ج) بند په ما ديدار کړي

نن عجيبه شان احساس راپيدا شوی

ستا آواز مې په غوږونو کې سنګار کړي

که دې يو ځلې ديدن زما نصيب شو

زما خوار زخمي زړگی به پرې قرار کړي

ځه خالده ځولۍ نیسه خدای(ج) رحیم دی

کېږي ستا په برخه هم د دیدن وار کړي

13- 6- 2000

مسکو

☒☒☒

د زړه کیسې

که میخانه شته نو رندان خو د وږلو نه دي

که غریبي شته غریبان خو د رټلو نه دي

د ژوند په کمه فاصله کې مې ډېر څه ولیدل

زما د زړه کیسې عالم ته د کولو نه دي

په کومه لاره روان کړی برخه لیك یمه زه

د څه گناه ده چې توبې د قبلولو نه دي

د خاطر کلی مې وران شوی په کې هېڅ هم نشته

د فکر ورانې کنډوالې د جوړولو نه دي

که ژوند همدا وي چې ته هغه مه کړه دا مه کوه

د ژوند نه تېر یم دغه شپې خو د کولو نه دي

خالده صبر کوه دغه شپې به ښې شي آخر

که اوښکې نه وچېږي سترګې د وېستلو نه دي

31- 5- 2001

مسکو

ااا

انتـــــظار

ستا انتظار تل د راتلو کومه

مینې ستا لاره په لېمو کومه

چې ته رانه شې هیلې وسوځېږي

ځکه اصرار دې د راتلو کومه

چې په بوسه باندې ملګونه بخښم

خیر دی که ژوند د لېونو کومه

ماته ژوندون هم یو پېغور ښکاري

چې په دیار یې د پردو کومه

زما خو مینه پښتنه خوښه ده

ځکه یې تل خیال د پښتو کومه

☒☒☒

☒

د رادیو څپه شه راشه چې دې واورم

بوخ غوږونه ستا د غږه پسې ژاړم

د سپین غر د غاړکۍ له غمو سپینې

څو به لارې ستا لیدلو پسې څارم

وینـــــــم

مینه دې شکلې په لېمو کې وینم

رضا کېدل دې په پلمو کې وینم

ته چې راوګورې زما په لورې

بیا نو نشه هسې اوبو کې وینم

څو به زما او ستا په دې جګړه وي

چې زه تا خپله په پردو کې وینم

په میینانو باندې تور لګوي

څه رواجونه پښتنو کې وينم

تا چې مخ واړاوه د بل په لوري

ځکه خالد په لېونو کې وينم

تپـــــوس

لاړې پاتې شوم يوازې

خپل قسمت سره په لارې

اوس به چاته زه نظر کړم

چې تا توکړې راته لاړې

په ګناه مې زه پوه نه شوم

چې ته څه راځنې غواړې

مينه

سر په مينه کې د مينې فکر کړي

قلم ځکه يو د مينې ذکر کړي

د هغې زلفې بالښت شوې زما سر ته

چې زما په زړه د نازه چکر کړي

ما د غم په اوښکو لوند کړ تر سهاره

څوك مې کله لوند ګرېوان ته نظر کړي

ما ويل يار به تر قيامته راسره ځي

خبر نه وم چې يوازې سفر کړي

چې د مينې يار دې نيمه لار کې پرېږدي

څوك به ځنګه پسرلی يا اختر کړي

21- 9- 2001

ګـــــيله

د برخې ګيله مند يمه چې شوم په بل ديار

پرده مو ده ساتلې همت غواړم له غفار

زما چې شي ساه تنګه يو مطلب ځانته پيدا کړم

چې شاوخوا ته ګورم زړه مې ډك شي له آزار

چې مور مې په ژړا شي ځای مې ورك شي په دې ځمکه

په سمه به روان يم رانه ورکه به شي لار

خالده ما خو داسې اورېدلي دا رېښتيا دي

چې هرې تورې شپې پسې راتلونکی وي سهار

2003

□□□

□

په ژړا مې نه پوهېږي شاوخوا

په پردي ملك کې پردی لرم اشنا

مینه ما ورسره کړې پښتنه ده

خیر که پوهه نه شوه په دې زما لیلا

شایسته گلونه چې مالیار نه لري

لکه ماشوم چې مور او پلار نه لري

زمونږ په بڼ کې غوټۍ غړندې شوې

یا مالیار نشته یا پې کار نه لري

وطـــــــنه

نور به وچوي زړه مې ډك دی له گیلو نه

پس له دې ځنې توبه کړم د توبو نه

خوږ وطنه غوږ شه حال د پښتنو ته

چې بېل شوي ستا د خاورو د کوڅو نه

ستا لمنې ته یې اور د نفاق واچاو

هدیرې یې درله جوړې کړې بڼو نه

په نامه د سړیتوب به ارته غېږه

خلاصوي وطنه تا دوی د سړو نه

ځار وطنه ستا له غمه ځان راویښ کړه

د پردو لاسونه لنډ کړه چې خلاص نه شې د پښتو نه

14- 10- 2002

⊠⊠⊠

سترې مه شې

پسرلیه سترې مه شې

زه دې نه وم منتظر

ته له کومې خوا نه راغلې

ولې زه نه وم خبر

ته تنها یې پسرلیه

که راوستی دې دلبر

14- 8- 2003

⊠

جام د شرابو راته واچوه

چې مې په لار کې میخانه نشته دی

سفر مې ډېر اوږد دی

او زما زړه کې حوصله نشته دی

ꕕꕕꕕ

پښتو ژبـــــــه

نشته ژبه چې خوږه وي د پښتو نه

نشته خلك چې ترخه وي پښتنو نه

خدایه(ج) عقل ورته ورکړې چې تباه شول

دوی خپل نه شي بېلولی د پردو نه

تر هغو به له کړنګه راغورځېږي

چې تر څو نیسي یو بل دوی له پښو نه

3- 3- 1372

څـــــوك یو

مونږ رندان نه یو چې تمه له ساقي کړي

مونږ ساقیان یو د رندانو په وطن کې

بلبلان نه یو چې هسې ګلان ستایي

مالیاران یو د ګلونو په چمن کې

نه ډارېږو له ټوپکو نه له تورو

پښتنه وینه چلېږي مو بدن کې

⌧⌧⌧

چې هر کله ګناه وغواړې زما نه

زه تیار یمه زما د زړه جانانه

ستا په مینه کې بري برخه زما ده

زه پوهېږمه په دې له ډېر پخوا نه

11- 8- 2003

شـــــپه

بیا شپه راغله زه یوازې شوم بستر کې

بیا به ګرځي ستا خیالونه راته سر کې

د بېلتون شپې په فکرونو لنډومه

بیا به خوب کې لټوم تا سمه غر کې

برخه لیکه غواړم ووینم نن ستوري د نژدې نه

څو بڼکې د پرواز لپاره غواړمه وزر کې

22- 4- 2003

⌧⌧⌧

ســـــــتونزه

لاره نشته مخ ته تګ به راته ګران وي

نه پوهېږمه په کوم ځای به جانان وي

راشئ اوښکو چې زړګی خو مې لږ سپك شي

په ژړا باندې د درد زغمل اسان وي

د رقیب کلي ته ځېږمه لاره ورك یم

که ناکام شم په خندا به زما واړه رقیبان وي

⊠

زه له وخته لېونی یم

زه له بخته لېونی یم

دا چې وچې شونډې ګرځم

د ژوند سخته لېونی یم

⊠

هغه ښکلي چې نازېږي په ښکلا

سبا نه لري د نن کوي سودا

تل د ځان سره د ځان په غم اخته وي

نه د چا فکر کوي او نه پروا

⊠

چې دښمن درته دېره شي په ځېره کې د حبیب

دوا نه لري د داسې رنځ طبيب

بیا نو ځان مېښه کول هم ګټه نه کړي

چې د چا سره روا نه شي دا لوبه د نصیب

20- 10- 2004

لوپټه له مخې لرې کړه شېرينې

راته وخانده په مینې، مینې، مینې

د پښتو د دېوال سيوري ته به کښېنو

سره وبه کړو خبرې سپينې سپينې

30- 5- 2004

نظـــــر

زه د سپرلو نظر يم

په خزان نه يم خبر

د خوشالو نظر يم

په خپګان نه يم خبر

د مينې لاره څارم

رقيبان ګوري راته

27- 7- 2001

د اسمان ستورې شمارم

چې انتظار لنډ کړم

ډارېږم له دې نه

چې ستوري خلاص شي

انتظار به څه کړم

وران کلـــی

د کلي وران دېوال ته

ډېره وهلی ناست يم

د کلي سيل کومه

چې کنډواله پروت دی

سيند غلی غلی درومي

غر حيران چوپ ولاړ دی

دلته توپان تېر شوی

که خلك وی

څواب به هم پيدا وی

اوس نو حيران

زه لکه غر ناست يم

ځای د پوښتنې نشته

چې دلته څه تېر شوي

دا کلی چا وران کړی

سيند کې څپې نشته

غر نه د باد دولۍ په څه نا الوځي

مارغان هوا کې نشته

ځمکه ساه نه وکاږي

د کاله رنګ انګړ کې

د ماشوم ماته زانګو

ژړا یې نه اورم

زه په هېڅ نه پوهېږم

د کلي خلك څه شو؟

په کومه تري تم شو

د کلي وران دېوال ته

ډېره وهلی ناست یم

د کلي سیل کومه

چې کنډواله پروت دی

د چا د لاسه وران؟

چا نه خپه پروت دی؟

☒

د اوښکو په ډنډونو کې لمبا مې عادت نه دی

که خپل که د بل غم وي نو ژړا مې عادت نه دی

د وار انتظار کړمه تلوسه د شیطان کار دی

وعدو باندې وفا کوم جفا مې عادت نه دی

27- 7- 2001

⊠

چې د فکر غوټۍ ګل کله زما شي

په کاغذ کې تر ېنه جوړه ستا ښکلا شي

چې د وچو شونډو یاد دې را تازه شي

بیا د شنو لښتو ګوزار زما په ملا شي

23- 8- 2003

⊠⊠⊠

ډالـــۍ

د وطن شاړو میرو ته

ډکو سیندو ته

لوړو غرو ته

زما کلي او کاله ته

زمونږ جومات کې پزکو ته

د پټو څنګ کې دېرو ته

زیارتونو هدیرو ته

د ګودر د غاړې بڼ ته

ګودرونو او منګو ته

زمونږ د کلي جینکو ته

نازولو او شینکو ته

هم پګړو ته هم شملو ته

هم زړو ته هم زلمو ته

د يادونو خاطرو ته

هلکتوب ته

زلميتوب ته

مانه پاتې هلته لرې

د تور غر په خوره غېږ کې

هسې خوب ته- بې له سوچه

31- 3- 2002

غزل

اوښکې مې لاره د ګرېوان لټوي

چيغې مې لاره د اسمان لټوي

دا ستا کوڅه پل صراط ده که څه

چې هر سړی په لار د ځان لټوي

هر څو چې وستايمه ستا ښايست زه

ښکلا دې هر ځل بل بيان لټوي

سترګې راواړوه چې مخامخ شو

سترګې مې ستا د سترګو کان لټوي

18- 8- 2003

□□□

قســــمت

د قسمت سپېره څېره مې یو ځل بیا شوه تر نظره

بخت یاري همېشه نه کړي شوه رایاده دا خبره

ما د ځان سره کول د خپل تېر وخت حسابونه

پرواز نه شمه کولی لا مې ماته ده وزره

چې د خپلې شړۍ حد پېژني څوك هغه خلك

د ژوندون مزل کوي تل بې زیانه بې خطره

زه د خپلو ارمانونو جنازه په اوږو وړمه

لږ په حال مې ځان خبر کړه ظلم مه کوه دلبره

بس همدا وس درنه غواړم خدایه(ج) رایې کړه ته ماله

چې معلوم کړم ځانته ټول خپل پردي یو ځل له سره

6- 9- 2002

□□□

په شنو سترګو چې مین زه د جانان شوم

عقل لاړه زه د زړه پسې روان شوم

زه خو پوه وم مساپر خو مینه نه کړي

خو د زړه په مقابل کې ناتوان شوم

14- 9- 2002

څـــــواب

خپله مې څواب کړه تېر شوم له ربياره

مينې ته مې وويل څه په خپله لاره

هم مې په زړه سخته وه هم ګيله له بخته وه

زه په نصيب خوار يم څه ګيله له ياره

نه يې هېرولی شم نه يې خپلولی شم

يو ځل ديدن غواړم مرم له انتظاره

ګټه بړدم په زړه باندې مهر مې په خوله باندې

نه شومه منصور زه تښتمه له داره

نه کوي سفر کې څوك مينه په بهر کې څوك

يا به يار نه اوړي يا د خپل دياره

14- 9- 2002

□

خندا که غواړې په دې لاره کې ژړا شته دی

آرام که غواړې څورېدل خو خامخا شته دی

بیه د ښه ژوندون په سختو لارو تګ دی اشنا

ثمر د صبر کې خوندونه د دنیا شته دی

27- 7- 2001

نن بیا اسمان ته ځیر شومه چې ستوري تر نظر کړم

سلام د مینې ووایمه پوه مې پرې دلبر کړم

مسکوه ستا تیاره اسمان کې ستوري ښکاره نه شول

وطن کې رانه پاتې یار به څنګ په حال خبر کړم

7- 7- 2000

تـــوپیر

کور ته ځېرمه

په ډنډوکي کې لمبېږي

کله سر اوبو کې ډوب کړي

کله هسې پرې ښویېږي

خو هغوی چې په هوا وي

په بیدیا سیندونو څرخي

صحرایي ښکلې هیلۍ وي

آزادۍ باندي پوهېږي

4- 6- 1999

د غـــــربت کیسه

یا به مې له جله وژني یا مې په سیلاب وړي
پوه یمه منزل نشته مزلونه مې سراب وړي

څه بې مزې ژوند دی چې تېرېږي پردیسۍ کې
هسې گوړه گوړه اورم ژوند به مې شراب وړي

ژاړمه وطنه شپه او ورځې ستا په حال باندې
څوك درنه ښونه وړي او څوك درنه گلاب وړي

واوره د غربت کیسه چې څه له غمه ډکه ده
څومره افغانان نن توهینونه بې حساب وړي

خوږ وطنه ته ورته په چغو چغو وژاړه
بیا وطن فروشه لقبونه د جناب وړي

ښکلې د وطن به مې تر څو گرځي غربت کې
باد د پردیسۍ به یې له مخ څخه نقاب وړي

5- 4- 2002

حال مې مه پوښته وطنه مساپر یم

ستا نه لرې پردي ملك كې در په در یم

چې مې ستا په بې وسۍ باندې نظر شي

وس مې نه رسي نو شك مې شي چې نر یم

درواغ

رېښتیا نشته دلته خلكه

دروغ په لوړه بیه پلورم

چې په كوم نظر راګورې

په هغې نظر درګورم

8- 3- 2003

زاري

لویه خدایه(ج) لویه خدایه(ج)

ارمانونه راته پرېږده

د مستۍ ځنې زه تېر یم

خپل دردونه راته پرېږده

خیر که سترړی مساپر یم

مزلونه راته پرېږده

چې مرګونه پکې نه وي

پروا یې نشته

تکلیفونه راته پرېږده

د هستۍ ځنې دې تېر یم

دا شلېدلي ګرېوانونه راته پرېږده

که ژوندون مو نصیب نه وي

تش خیالونه راته پرېږده

29- 1- 2003

□

په نشه کې لېوني ګرځي حیران یم

ای وطنه ستا بچي ډېر شو بې لارې

په نشو باندې کارونه نه جوړېږي

باید ځان ته دوی پیدا کړي نورې لارې

4- 6- 1999

□

ستا په شپو خوب کې لیدل مې عادت شوي

ستا په یاد د شعر لیکل مې عادت شوي

مساپر یمه اختر مې اختر نه وي

په ښاديو کې ژړل مې عادت شوي

20- 9- 1998

⊠

نن ولې مازديګر د تورې شپې په شانې ښکاري

دا ځکه خوږ وطن د جېل خانې په شانې ښکاري

مسکو کې راټول شوي يو توتيان يو په پنجرو کې

زمونږه تېر ژوندون د افسانې په شانې ښکاري

20- 9- 1998

⊠

په ښکلو ډك د مسکو ښار دی

خو زما زړه کې ننګرهار دی

په زړه ننګرهار ځکه اباد دی

چې ما نه پاتې پکې يار دی

11- 3- 1999

تـــــــه

ته تش نظر يې زه نظر د ژوندون

ته تش باور کې زه باور په ژوندون

د ژوند ښودانه مې دلداره یاد دي

ته تش ساه کاږې زه سفر د ژوندون

د تروږمۍ نه مه ډارېږه راځه

زه یم رڼا سره خبر د ژوندون

11- 8- 2001

شنې لوخړې

ګوره د چا د کوره وخوت لوګی

د شنو لوخړو ژبې

اسمان په قهر ختې

د چا د روح جنازه

د اور له منځه

عزرائیل وکاږي

19- 8- 2001

⊠

د ژوندون په معنا پوه اوس افغانان دي

څوك په خپله برخه خوښ څوك پښېمان دي

د چا کور دې اور اخیستی د بل نه کوي پوښتنه

څوك د جوړ کاله نه تښتي تري روان دي

19- 8- 2001

☒

ښکلی ښکاري ستا سینګار

سوځوي مې په انګار

ما په مینه ایمان راوړ

په دې شومه ګناهګار

24- 7- 2001

☒

الوځي سپرغۍ تورې ایرې شي ژر

ژوند داسې تېرېږي چې کیسې شي ژر

29- 8- 2001

☒☒☒

د هټلر مزار ته غواړم ګلان یوسم

ورته خاوره د ستالین د دالان یوسم

د روسیې فاشیست د کړې ګناه زېری

لاس نیولی ورته سوی افغان یوسم

29- 7- 2001

افغان وروره! د اسد اته ویشتمه مبارك شه

ژوند خوښي سوله وروري درته درك شه

د پردو په ملك كې سترې ستومان ګرځې

بې وطنه په غربت کې ژوند ستا ورك شه

12- 8- 2000

☒☒☒

نصيحت

د پردو سره د کور خبرې مه کړه

لېونو سره د زور خبرې مه کړه

خرو اوښانو ته رباب وهل بې ځای دي

زورور سره کمزور خبرې مه کړه

31- 7- 2001

د ناپوه سره پوه ګړېږي دادې ناپوهي ده

د ناپوهه سرې لار يا خو په غر يا په کوهي ده

26- 8- 2000

د توبې وخت رانه تېر شو

له ژوندونه مې زړه سېر شو

نه پوهېږم څه به وشي

چې دې ياد هم رانه هېر شو

د زړه حال ویلی نه شم

اندېښنو لاندې چې زېر شو

15- 2- 2000

نه خندا په خولو کې شته دی او نه خوند

په ترخو ورځو تېرېږي دغه ژوند

په غربت کې لرې لرې د وطنه او له خلکو

په پراخه دنیا ګرځو داسې یو لکه چې بند

12- 2- 2000

زه پیدا کړمه انسان خدای(ج)

په ملت یې کړم افغان خدای(ج)

په مذهب یې مسلمان کړم

یم ساتلی له شیطان خدای(ج)

دا پېرزو یې په ما کړې

چې راوړی مې ایمان خدای(ج)

افغانان یې پرېښودلي

ورنه اخلي امتحان خدای(ج)

دنفاق کينې ته يې ګوري

ورته ډېر پاتې حيران خدای(ج)

23- 8- 2001

خړې تېږې د معمار په انتظار دي

وچ ډاګونه د ماليار په انتظار دي

سيند مو بند غواړي سرګې مو قيرونه

نښترونه د نجار په انتظار دي

1- 8- 2000

ډك اسمان د ستورو نه وينم په سر

رايادېږي د خپل کلي مازديګر

د جوړ شوو ښايستونو سټړی شوی يم

نشته پېغلې پښتنې او نه ګودر

7- 4- 2002

-

د شنيلي څخه سپرغۍ الوځي

ګلان ژړا ته د ماليار ګوري

وطن ناجوړ دی د نفاق په مرض

بچي يې ځان ته اقتدار ګوري

19- 5- 2000

-

مينه ته نه شوې زه غزل نه شومه

ساقي ته نه شوې زه محفل نه شومه

3- 3- 2001

-

په خبرو چې بيان شي مينه نه ده

په کتاب کې چې داستان شي مينه نه ده

چې د سترګو په کتو کې پيدا کېږي

چې په زړونو کې توپان شي مينه نه ده

5- 7- 1999

-

زه هسې سترې يم چې نوره شاعري نه کوم

داسې بې وسه يم چې نوره دلداري نه کوم

د بهر ژوند دی د وطن په حال خبر نه يمه

يو وخت به ورشمه قسمت ته بې واري نه کوم

10- 1- 1999

-

سپېره لکه په ډاگ باندې حیران پاتې یم

بې خونده ژوندانه ته په میدان پاتې یم

د هیلو قافلې رانه شوې تېرې د ژوند لار کې

اوس گرځمه مسکو کې پرېشان پاتې یم

19- 6- 1999

-

غټې سترگې غوړې شونډې غاړه دنگه

چې ورگورم نشه شمه بې بنگه

10- 8- 2003

-

انگور خوسا شي ترې شراب جوړ شي

اوبه خوسا شي ترې حباب جوړ شي

په چوپه خوله باندې حالونه وایي

ډېرو پوښتنو نه ځواب جوړ شي

ډېر بد نیتان به جنتیان کله شي

گناه خوسا کړي ترې ثواب جوړ شي

10- 8- 2003

-

د گودر د سر مین وم په میترو(1) واوښتم

توري سترګې مې وې خوښې اوس په شنو واوښتم

ځار د مينې پښتنې نه چې به زړه کې اوسېدله

چې پردۍ باندې مین شوم په توبو واوښتم

(2000)

پښـــــــتو

خوږه ده لکه ګوړه ترخه لکه ژوندون

زما سره روانه په لارې د لټون

دېره به په کوم ځای شي پرېښې پښتنو

مړه نه شي خدايه(ج) خير کړې رقيب کړی ترون

18- 6- 2003

-

که د توبې ځای مې لرلی ما په تا څه کول

که د ښادۍ شپې مې کېدلی ما په تا څه کول

29- 6- 2001

-

وینښوي ويده احساس اواز د مينې

پټوي به بې غيرته راز د مينې

چې يې واوري د زړه هيلې په ګډا شي

خوږ او ښکلی وي عالمه ساز د مينې

6- 10- 2002

اهـــــــداء)1(

شپاړس کاله مات مړوند مې دی په غاړه

بخته مات دې کړل هډونه راله واړه

په سپرلي کې مې ستا يو ګل زرغون نه شو

اوس نو څنګه تخت له داسې بخته غواړه

ابراهيم چاړه را اخيستې قرباني کړي

د بچي په ځای يې پرې کړه ځانله غاړه

دا ګلونه به جنت کې تنها نه وي

ډېر پراته دي د کونړ د سيند په غاړه

د شېخانو په جامه کې دلته راغی

فرښتو سره روان شو اوس نو ژاړه

د ارمانونو ګېډۍ

د څو ګيلو نه مې زړه ډك شو څو ارمانه لرم

تل به خپه يمه ګيله چې زړه كې ستا نه لرم

ستا د نظرونو نه مې زړه لوګی لوګی شو ښکلې

زړه به مې وچوي راته ونه وایې چې تا نه لرم

نذر دې راکړه د نظر سوالي راغلی یمه

چې ته راوګورې پروا بیا د دنیا نه لرم

ځوك دې روښانه محلونو ته رابولي ښکلې

زه مې جونګړه کې روښان زړه خو رڼا نه لرم

نظر را ولوروه نورې ګیلې نشته ستانه

نورې ګیلې مې د وختونو د قضا نه لرم

د0 ارمانونو په ګېډۍ کې ستا فکرونه دي ټول

ارمان به ورك شي که په خوا کې دې خندا نه لرم

30- 8- 2003

د سیوا ستوپل هوټل مسکو

☒☒☒

بــــــې قراره

شرم دې پرېږده چې بې کاره ښکاري

غېږې ته راشه چې وزګاره ښکاري

خلك خو وايي لېونۍ وي مينه

دا زما مينه خو هوښیاره ښکاري

په دې پوهېږم چې خپه ده رانه

پخلا کول يې سخته چاره ښکاري

شونډې يې راکړې بيا يې پرېښودمه

لکه چې پاتې شپه مې ناره ښکاري

ښکلې خالد په غېږ کې بيا ونيسه

شاعر زړګی يې بې قراره ښکاري

26- 9- 2001

مسکو

☒☒☒

توبه ګار

نن مې مه چېړئ چې ووايم بربنډې

چې په زړه مې دي خبرې هغه غونډې

دا قسمت څناور نه دی سترې شوی

سمه لار کې جوړوي دی راته کندې

زه خو نه یم زورور او دی مې مروړي

د ظالم په څېر وکاږي رانه منډې

د خوبانو د ښایست یې توبه ګار کړم

کتی نه شمه که سترګې مې وي برندې

ای قسمته! لږ مې پرېږده چې تنها شم

ستا د لاسه تېرومه ژوند د کونډې

په مسکو کې دې هم سیوري ته روان یم

که نه ما به ښکلولې دغه غونډې منډې پنډې

د وطنه راجدا شوم ستا له لاسه

په دنیا زه بنجاره شوم ته مې ګنډې

غلط شوی یې قسمته غنم نه یم

ولې باسې ما خالد غریب له ژرندې

2001 -9 -9مسکو

مـــــهاجره

د کابل په غېږ کې ډېره څورېدلې یوه خور وه

د افغان له کاله وتې مساپره په بل لور وه

د ناخوالو د ژوندونه يې غوښتل چې رابهر شي
ګوندې لرې له وطنه به دا وران ژوندون بهتر شي

مور او پلار ورور ورسره شوه مساپره
دغه پېغله له قسمته ناخبره

د حالاتو چې تابع کله انسان شي
د نادودو سره کلك لاس او ګرېوان شي
چې په خاوره د تاجکو شوه دننه
حال يې بد شو كه كوې رانه پوښتنه

شپه او ورځ يې په ژړا او په خپګان شول
په دې کړې نيت خپل لږ لږ پښېمان شول

خو د ښه ژوندون هوس لا هم په کې و
دوی له بد ژوندونه په تېښته لوڅې پښې و

لاربښوونکی يې پيدا کړ چې افغان و
د فرېب او غلا نه ډك چګتي انسان و

(خوب است بریم) یې کول دوی شول تیار

د اورګاډي دروازې ته شول قطار

دوی په ډېره وېره شو دننه رېل کې

سره وړاندې وروسته پاتې شول په ټېل کې

چې اورګاډي په پټلۍ باندې روان شو

ټول تاجك قوم په شور او په فغان شو

د هورا چکچکو شور شو هرې خوا ته

دودکا او چرسو بوی جګ شو فضا ته

د تاجك له خاورې ووتل په خیر

د ازبك په خاوره هم شولو ورتېر

د قزاق له ځمکې روس ته واوښتل دوی

د پردي مذهب تر پولې رسېدل دوی

د روس خاوره کې یې اورګاډی راتم کړ

دغه ځای وه چې په پېغله یې جوړ غم کړ

دغه پېغله چې پیدا کړه سرحدیانو
کړه ورګډه په ټولګي یې د بندیانو

پېغلې فکر کړ چې اورګاډی روان شي
دا به پرېږدي په خپل کړو به پښېمان شي

مور او پلار یې څکه نه کړه خپل خبر
چې هغوی ورسره نه کړي رابهر

پېغله نه پوهېده دا هغه روسیان دي
چې زموږه کاڼي بوټي ترې پرېشان دي

د مسکو په لوري شو رېل ترې روان
ځای د پېغلې شو په لویه لار زندان

دغه پېغله شوه جلا له مور او پلاره
قسمت پرېښوده تنها په لویه لاره

د هجرت دغه کیسه ده ډېره سخته

خو راپيښه ده د خپل بخت او له تخته

د اسلامه هجرت کړو د کفر کور ته

تېنگېدی نه شو د خپل اسلام دې زور ته

دغه پېغله چې افغانه وه په خټه

شوه ډېر ژر د افغاني خټې په لټه

په زندان کې يوه پېغله وه تاجکه

پوهېده په افغاني دودونو کلکه

ډاډه يې ورکړ دغه پېغلې د وطن ته

چې څوك لاس دروړلی نه شي ستا بدن ته

ورته وې ويل، چې دلته افغانان شته

د کابل او کندهار هم د لغمان شته

ستا به مرسته کړي چې کله شي آزاد

رسوي به تا حتمي تر خپل مراد

دوی چې څوك و سرحدي زندان کې بند

ټول یې ټول کړل او روان یې کړل په خوند

په اورګاډي یې په زور ورخېژول

لا دپاسه یې په سپك انداز ښکنځل

درې زلمي پېغلې پیدا کړل افغانان وو

ښه تکړه په اندامونو انسانان وو

پېغلې وغوښتل له خدای ورته عمرونه

ویلې دین په دنیا شولئ زما ورونه

چې په کومه لاره ځئ نو درسره ځم

که جنت وي که دوزخ وي درسره زه ځم

څوك په ویښه څوك ویده شو رېل روان

پېغله ژاړي او ځوانان ورته حیران

هغه وخت چې سترګې پټې کړلې ښکلې

دي زلمو کړي ترېنه دواړه پښې بلې

هغه ټول زلمي شول پټ په لار ددې نه

راشه ياره چې خبر دې کړم کيسې نه

نني افغان ته تش نامه ده پاتې

خدايه(ج) ما د داسې سست فطرته ساتې

هغه وخت انسان د بل انسان په کار شي

چې بلا ورباندې راشي يا بيمار شي

د غمونو په منګولو کې تنها شوه

چې راويښه دغه پېلغه په ژړا شوه

درې ځوانانو وو دانګلي له اورګاډي

اوس به دغه بد قسمته پېغله ژاړي

د قسمته تښتېدل که څه اسان وي

نو به جوړ ژوندون د هر خاورې انسان وي

خالد خيال څپه کښ بارګامي- 2001 -7 -13

د تسليت پېغامونه

په ډېره خواشينۍ سره مو خبر تر لاسه کړ، چې ځوان شاعر او ليکوال او د (ټول افغان) ويب پاڼې همکار خالد بارگامی د پردېسۍ په ژوند کې د تل لپاره سترگې پټې کړې، د www.tolafghan.com اداره په داسې حال کې، چې د خدای بښلي خالد بارگامي په مړينه سخت خپگان ښکاره کوي دا ناوړه پېښه د هېواد او هېوادوالو لپاره يوه ستره ضايعه بولي او د خدای بښلي کورنۍ، خپلوانو او خواخوږو ته د جميل صبر غوښتنه کوي د دوی سره په دې خپگان کې ځانونه شريك بولي. روح دې ښاد او کارنامې دې د تاريخ تلپاتې ياد وي.

په درنښت

مجيب الرحمان انگار

د ټول افغان ويب پاڼې په استازيتوب.

☒☒☒

خاټول، امريکا

انا لله و انا اليه راجعون

لوی خدای دې ورته تر دې نړۍ ښه نړۍ او د نړۍ له اهله غوره اهل ور په برخه کړي.

الله تعالی دې جنت او خپله رضا ور په برخه کړي.

☒☒☒

خالد هادي، امريکا

انا لله و انا اليه راجعون

په دومره خواشينۍ سره، چې نور يې په زړه کې تم ځای نه وي تېره اونۍ مې هم دا خبر د بي بي سي په راډيو کې د پېلوځې په خپرونه کې واورېد:

په ډېر ځير مې ټوله اورېده خو کله، چې مې د ارواښاد په خپل ږغ کې دا ځلوريزه واورېدله:

زما مړي ته کـــــــــفن درسره ورکړئ

ټپوســـــــــــــــــــان راته پرېنږدئ په ټېر

د وطن د مور لـــــــمنه کې مې کېږدئ

د کابل خاورې مـــــــې وشیندئ په سر

په زړه کې مې يو ډول اور بل شو او نور مې د توان او طاقت حس له لاسه ورکړ تر سترګو مې تړمې تړمې اوښکې راغلې او تر خولې مې راووتل:

هو! دا منم چې مرګه ځم درسره، دغه مې لاره

خــو قسم په خدای مه راځه بې وطنه بې دیاره

زه په داسې حال کې، چې د هغه د جدایۍ غشی د ټولو پښتنو پر زړونو کې ښخ ګڼم د هغه کورنۍ ته د جمیل صبر خواست کوم او هم ارواښاد ته خپل دغه شعر ډالۍ کوم:

ارواښاد خالد بارګامي ته!

ای د مستو نغمو غره

غم خوړلی مساپره

ای پردېسه ځوانیمرګه

ای د تورو شپو سحره

که ته هر خواته روان شې

او له مورې څخه پنهان شې

مورې دې پېژنو ته نه مرې

که په زر ځله هم روان شې

ځکه ته خو يو همت یې

يو احساس يې يو غيرت يې

تا اجل نه شي خوړلای

ته غښتلی محبت يې

مرګ دې نه شي ختمولای

ژوند دې نه شي هېرولای

زموږ له زړونو څه ستا مينه

قسمت نه شي پاکولای

ته خو مړ نه يې ژوندی يې

يو اتل يې يو زمری يې

د پښتو د بڼ ګلابه

زموږ د هيلو پسرلی يې

ستا مورکۍ وهي چغارې

هره اوښکه کې خدای ښکاري

ته خو مړ نه يې (خالده)

دا پر څه درپسې ژاړي

يو وارخپل سر کړه راپورته

ورته ووایه خپل مور ته

چې مورجانې راته غوړ شه

دا زما د نغمو شور ته

دغه ستا شېرینه مینه

ما مرګي ته هېڅ پرېږدینه

زما رګونو کې لا غورځي

پښتنه سپېڅلې وینه

زما احساس او زما شعرونه

ویښوي مړه اولسونه

تل تر تله به ژوندی یم

لړزوم به تاریخونه

پاڅوم به بیده زړونه

چې پوره کړم ارمانونه

مورې ستا که باور نشته

یو وار وپوښته دا غرونه

دا کوڅې دا رباتونه

دا د خاورو خام کورونه

دغه خړ خړ دېوالونه

دا ګودر دا چنارونه

دغه مست مست کنړونه

دغه ټوله شاهدان دي

دا زما د زړه یاران دي

ته باور وکړه مورجانې

تر ایمان راباندې ګران دي

تر هغو چې وي دا پاته

زه ژوندی یمه و تاته

مورې ستا (حیدري) زړه کې

تل دعا کوه و ماته

نیویارك د 2004م کال د جولای د میاشتې اتمه نېټه

☒☒☒

طالب جان، امریکا

انا لله و انا الیه راجعون

کل نفس ذائقآ الموت.

زه په داسې حال کې، چې په دې غم کې د مرحوم له کورنۍ سره ځان شریك بولم د پالونکي څښتن له لویه درباره مرحوم ته د مغفرت او کورنۍ ته یې د صبر جمیل غوښتونکی یم.

اللهم اغفرنا واغفره اللهم احشره فی الانبیاء والصدیقین والشهداء وحسن اولئك رفیقاً.

وصلی الله علی خیر خلقه محمد و علی اله و صحبه اجمعین. آمین یا رب العالمین.

سالوخان

انا لله و انا الیه راجعون

د ځوانۍ د پسرلي په جوش او خروش کې وې، چې د ژوند غوټۍ دې ورژېده.

په دې کار سره دې نه یوازې خپل خپلوان او دوستان غمجن شول؛ بلکې خپل مساپر ورونه دې هم وژړول. ستا ډېرې پوښتنې او ارمانونه بې ځوابه پاتې شول. یاد به دې تل ژوندی ساتو.

روح دې ښاد او الله(ج) دې تا او همدا رنګه مورِ ټولو ته ښنه وکړي. (آمین).

هوتك، امریکا

انا لله و انا الیه راجعون

یارانو مرګ حق دی تېښنه نه ترې لرو د خدای جل جلاله حکم دی، چې که په ټرلو برجونو کې یاست هم؛ نو د اجل پرښته به مو ارومرو ښکار کړي؛ خو زور دا ځای غواړي، چې نېکان او صالحان له ځمکې پورته کېږي او بدان یې ځای نیسي. د ښاغلي بارګامي په څېر د لوستو او په هېواد مینو زلمیو مرګ یوه ملي تراژیدي ده. د تېرو څو لسیزو په ترڅ کې زمورِ هېواد له باتورانو شاه زلمو نه داسې تش شو، چې اوس مورِ لوستي ځوان قشر له یوې بې سارې تشې سره مخامخ یو. په کمونستانو کې مو هم هغه د سر وتلي برېتور او غیرت شازلمي د اور د لمبو او د باروتو د لوخړو خوراك شول. د مجاهدینو له منځ نه مو هم هغه منلي او باتور زلمي ووژل شول. په طالبانو کې مو هم هغه ښکلي، تنکي او نازك شازلمي له لاسه ورکړل، چې د هغو ځای ډکول تر قیامته پورې شوني نه دي. د شمالي ټلوالې په تشکیل کې هم د زمرو په څېر پیاوړي ځوانان او کاکه ګان خاورې شول او اوس؛ نو هماغه خشره مال پاتې دی، چې نه له افغانیت نه خبر دي او نه هم کوم ملي احساس لري. هر څه یې د بوش په خدمت پورې تړلي دي.

په هر صورت خدای(ج) دې بارګامی وبښي او د بېوفا دنیاګۍ د تنکیو ارمانونو صله دې خدای(ج) په اخرت کې د جنت په ښه ورکړي. باور وکړئ، چې ددغه زلمي د مرګ د خبر په اورېدو مې هسې سترګې سره راډکې شوې هغه شاعر څه ښه وایي:

دا یاران لکه ګلونه د بـــــــــهار دي

د خزان په باد رژېږي دریغه دریغه

او بیا بارګامی؛ خو د یارانو یار و خدای(ج) دې په جنت کې له موږ سره ځای ورکړي آمین ثم آمین.

پښتانه وايي، چې: سل دې ومره یو دې نه! دلته هغه یو منظور او هدف دی، چې نه یوازې د ځان؛ بلکې د ټولو لپاره وي. د ډېر ویر او ناورین سره دادی د داسې غښتلي پښتون غم ته ناست یو، چې د هغو سلو څخه نه؛ بلکې هغه یو دی. انا لله و انا الیه راجعون. ټولې کورنۍ او دوستانو ته یې د رب العزت له درباره د زړه صبر او متوفي ته د جنت فردوس دعا کوم. امین یا رب العالمین.

☒☒☒

اسلام دوست

انا لله و انا الیه راجعون، اللهم اجرني من مصیبتي و خلف لي خیراً منها.

ښښونکی او مهربان خدای جل جلاله دې بارګامي ورور ته په جنت الفردوس کې ځای ورکړي او وارثانو ته یې د زړه صبر او اجر عظیم نصیب کړي، پاك خدای جل جلاله دې د مرحوم په ټولو ګناهونو د عفوې قلم راکاږي.

ډېرو قدرمنو لوستونکو!

د مرګ څخه خلاصون ممکن نه دی هر چاته په خپل وخت سره مرګ راځي؛ خو ښه به دا وي، چې موږ او تاسو له مرګ نه وړاندې ژوند غنیمت وګڼو او د لوی خدای جل جلاله عبادت او بندګي په پوره مینه او اخلاص سره وکړو؛ لکه څنګه، چې د یو چا مرګ هم موږ او تاسو ته د تیار اوسېدو پیغام راکوي؛ ځکه رحمان بابا هم وايي:

هر زنده چې د مـــــــرده په قبر ورشي

بس دی دومره نــــصیحت په دا دنیا

دا پاخه پاخه ســـــــرایونه او محلونه

خو به وران شي عـــاقبت په دا دنیا

بل پلو بهایي جان هم دنیا پاتې کېدونکې ګڼي او وايي:

پر وطن به سره ګلان وي موږ به نه یو

نوي نوي به مرغان وي موږ به نه یو

ددې دور ودانۍ به شي خرابې

نوي کلي به ودان وي موږ به نه یو

په چمن به سرې او سپینې رمې ګرځي

ښکته پورته به کوچیان وي موږ به نه يو

شاعران به جوړوي غزلې نورې

مطربان به غزل خوان وي موږ به نه يو

نور به واړه شي فاني بهايي جانه

همېشه به حق سبحان وي موږ به نه يو

عادل وطنمل

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

الله دې ارواښاد خالد بارګامي ته جنت ورکړي او اسلام او مسلمانانو ته دې یې کړي خدمتونه په خپل دربار کې قبول او منظور وګرځوي او کورنۍ ته دې یې صبر او اجر عظیم ورکړي.

د آزاد اسلامي افغانستان په هیله.

طالب خان، امریکا

کل نفس ذائقآ الموت

مرګ یوازېنۍ هغه حقیقت دی، چې په هېڅ بڼه ترې سترګې نه شي پټېدلای. حقیقت دادی، چې موږ ټول بالاخره د همدغې لارې لارویان یو، هغه لاره، چې بارګامي صېب په مخه ونیوله، نن وي که سبا دادی موږ به یې هم په مخه واخلو. مرګ هغه پدیده ده، چې د لوی خدای جل جلاله له لوري د ټاکل شوي ضرب الاجل سره سم راځي. لوی خدای جل جلاله دغه حقیقت ته په خپل معجز کتاب کې اشاره کړې ده او فرمایلي یې دي، چې کله د چا اجل راشي؛ نو یوه شېبه به نه وړاندې شي او نه هم وروسته.

د همدې اصل له مخې ځوك په ترافیکي پېښو کې مړه شي، ځوك په جګړو کې او ځوك هم په خپل مرګ ومري.

بارګامی هم یو له هغو ورونړو څخه و، چې خدای پاك له موږ څخه په ځوانۍ کې واخیست. د پردېسۍ او مساپرۍ مرګ د شهادت درجه لري، په ځوانۍ کې هم مرګ خورا لویه رتبه او اجر لري.

موږ په داسې حال کې، چې په دغه غمجنه پېښه کې د مرحوم له کورنۍ سره ځان شریك بولو له لویه خدایه غواړو، چې د بارګامي حشر له شهداوو او صالحینو سره وکړي، ټوله صغیره او کبیره ګناهونه او لغزشونه یې عفوه کړي او د لنډ دنیايي عمر په بدل کې ورته د جنت دایمي او تلپاتې خوږ ژوند او د حورو دیدن ور په برخه کړي. خدای پاك دې د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم شفاعت ور په برخه کاندي خدای پاك دې کورنۍ ته په دغه مصیب کې صبر جمیل او د هغې په بدل کې اجر جمیل ورکړي امین ثم امین.

انا لله و انا الیه راجعون

توپان

فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ

خدای پاك(ج) دې بارګامی وبښي او خپلوانو ته دې یې د زړه صبر ورپه برخه کړي، موږ د بارګامي له کورنۍ سره په دې خپګان کې ځان شریك ګڼو خدای پاك(ج) دې یې عوض په دنیا او اخرت کې ورکړي.

رحمان بابا وایي:

که دې سل چته مکان وي په دنیا کې

مقبرې ته د مکان په نظر ګوره

خدایه څه شو هغه ښکلي ښکلي خلك

په ظاهر او باطن سپین سپېڅلي خلك

هېڅ خندا مې له دې خلکو سره نه شي

ژړوي مې هغه تللي تللي خلك

او بیا یو بل شاعر څه ښه وایي:

دغه دوه ورځې ژوندون دی مرگی ورك شه

سره خاندي به ټول کلی زه به مړ یم

په مزار مې چې رادرومې خدای دپاره

لږ شه ماته پښه نیولی زه به مړ یم

غروال، جرمني

محترمو پتمنو خوېندو او ورڼو سلام عرض کوم!

دارواښاد او مغفور ورور خالد بارگامي د مړينې له امله د زړه له کومې خپله او د خپلې کورنۍ له خوا خواشيني څرگندوم، لوی سبحان غفور غفار کريم ستار الله جل جلاله او شان عظمته دې دده روح آرام او د برزخ له جمله عذابونو او سختيو سره د جمله اهل القبور المؤمنين و المؤمنات په خپل امن او امانت کې وساتي او دده درنې کورنۍ او ټولو دوستانو او عزيزانو ته د پاك او کريم خدای(ج) څخه د جميل صبر او زغم غوښتونکی یم.

ربنا و اليك المصير.

د قدرمن ورور ښاغلي مجيب الرحمان انگار څخه په دې وسيله مننه کوم، چې د پښتو ليکوالو قدر او عزت کوي او خپله ژورنالستيکه دنده ډېره په بري او بشپړه توگه د "ټول افغان" پاڼې لپاره پر مخ بيايي، چې د (ټول افغان) پاڼې د لا ښايست او خپرنيزې ودې موجب گرځي. کور يې ډېر زيات ودان!!!

د افغان مسلمان، بې گناه ولس قاتلينو د محاکمې په هيله!

په درناوي

ليلما الفت

انا لله و انا اليه راجعون

خدای تعالی خو دې د همدې ځوانیمرگۍ عوض په هغه ابدي دنیا کې درکړي په رښتیا هم د پردېسۍ مرگ پاك شهادت دی.

((زما پاك او مقدس خدایه! ته خو هغه مور او خوېندو ته د زړه صبر ورکړه، چې خالد غوندې ځوان زوی یا ورور یې ځوانیمرگ شوی دی، ته خو د هغه برکت پر پاته ژوندي فامیل کېږده)) آمین.

د ارواښاد خالد بارگامي په یاد د ښاغلي وگړپال شعر:

خــــالده

خلکو ستا په غم مورې سره غم ژړل

غم سره جوړه ویر و ماتم ژړل

غم دې په غمونو کې وتلی و

چا به ښه پرېمانه چا به کم ژړل

اوښکې لارې لارې په هر مخ راتلې

دومره دې غم دروند و چې ما هم ژړل

مورې خو د احساس له مخې ژاړو ټول

ومې لید د گل سره شبنم ژړل

ډېرې سترگې نه وې په ژړا عادت

ټولو به د یو بل سره سم ژړل

برو دې اوچته جنازه کړله

لرو دې بې وسه په تورخم ژړل

ما غوښتل په ویر دې غزل ولیکم

گورم چې په گوتو کې قلم ژړل

یو وگړپال نه و چې ژړل به یې

ما خو چې کتلو ټول عالم ژړل

د ارواښاد خالد بارګامي لنډه پيژندنه

د خــــــالد غمونو وكـــړې داسې چارې

چې د زړه لـــه هيلو وينې وهـــــــي دارې

مور د ويــــــــر په وير پوه کړي دده وير يو

زمور کوکارې اوس له غم وهي کوکارې

ارواښاد خالد بارګامی چې د (ټول افغان) www.tolafghan.com په بحث فورمونو کې يې د غښتلي په نوم ليکنې کولې، د ښاغلي حضرت ګل بارګامي زوی د 1354لمريز کال د ثور د مياشتې په 24 مه نېټه په کنړ کې زېږېدلی. ځوانيمرګ بارګامی لا د طب پوهنځي درېيم کال پای ته نه و رسولی، چې په هېواد کې د خپل منځي جګړو اور بل شو او تعليمي اداري په پوځي مرکزونو بدلې شوې. خالد هم د نورو زرګونو افغاني زلميانو په څېر نه يوازې له زده کړې محروم شو؛ بلکې له هېواد نه وتلو ته هم اړ شو.

خالد بارګامي د کډوالۍ دولس کلن ژوند په مسکو کې تېر کړ، هغه د کډوالۍ دروند پېټی په پوره مېړانه پورته کړ، خالد د پوهې، مېړانې، مهارت، رښتينولۍ او پښتونولۍ په جامه پوښلی افغان د ښه قلم خاوند، شاعر او ښه ليکوال و، د هغه د نوښت او بې پايو مرستو او هلو ځلو په نتيجه کې يو نيم کال دمخه په مسکو کې د افغاني ځوانو فرهنګيانو ادبي ټولنه جوړه شوه. ددغې ادبې ټولنې او ځوانيمرګ خالد په هڅو سره په مسکو کې په لسګونو مشاعرې، ادبي غونډې او بنډارونه د ځينو پوهانو او شاعرانو د ياد غونډې جوړې شوې. په مسکو کې وروستۍ مشاعره هم د خالد بارګامي په نوښت او مشرۍ جوړه شوې وه، دا مشاعره د کډوالو د نړيوالې ورځې (د جون په شلمه نېټه) د مسکو په څنډو کې جوړه شوې وه، چې يو زيات شمېر فرهنګيانو او فرهنګپالو پکې ګډون کړی و، په دغه مشاعره کې د نورو لسګونو ويناوو او شعرونو تر څنګ د مرګ او جنازې په اړه دغه څلوريزه دده له خوا په کراتو زمزمه کېده:

زما مړي ته کــــــــفن درسره ورکړئ

ټپوســــــــــــــان راته پرېنږدئ په ټير

د وطن د مور لـــمنه کې مې کښږدئ

د کابل خاورې مـــې وشيندئ په سر

مرګي په ډېرې بې رحمۍ او بيړې سره دده ټولې ځوانې هيلې او لوړ اميدونه له خاورو سره خاورې کړل، نوموړی په يوه ترافيکي پېښه کې د 29 کالو په عمر د 2004م کال د جولای د مياشتې په اته ويشتمه نېټه چې د 1383لمريز

کال د زمري د میاشتې له اوومې نېټې سره سمون خوري په مسکو کې خپل ځان حق ته وسپاره او په خپله پلرنۍ هدیره کې خاورو ته وسپارل شو.

انا لله و انا الیه راجعون

له مسکو څخه افغانستان ته دده د مړي په انتقالولو کې په مسکو کې مېشتو افغانانو او د نوموړي دوستانو بې دریغه همدردي او نه هېرېدونکې برخه اخیستې ده.

د لوی خدای(ج) له دربار نه یې کورنۍ ته لوی صبر او ده ته د ښښنې غوښتونکي یو.

په دردېدلي زړه

ستاسې خوږمن ورور

خاوري انګار

Download from:aghalibrary.com